

Manifestation i Bruxelles onsdag den 24. maj 2017, imod Trump og NATO. Foto: APK

TEMA: Revolutionen og kvindekampen

Demonstration mod NATO og Trump

Skandalepolitik fra Dong til Skat

NEJ TIL KRIG - NEJ TIL NATO

Forretningspræsident Trump på den globale scene

Først tog Donald Trump til Saudi-Arabien og solgte våben til mange nye krige i Mellemøsten og sikrede en ubrydelig alliance med de saudiske sheiker og det måske mest tilbagestående og reaktionære regime i verden. Der var milliarder af dollars til våbenproducenterne og nogle tusinde arbejdspladser i den amerikanske våbenindustri i det. 'At gøre Amerika stort igen' betyder for Trump at lade våben- og olieindustrien høste gigantprofitter. De er også hans økonomiske bagland.

Som præsident er Donald Trump stadig forretningsmand og reality-TV-skuespiller. Han larmer, bluffer, lyver, uddeler kritik og ros – altid med blik for, hvor der kan gøres en handel. At forvirre modparten og aldrig lade dem vide, hvor man står, og skjule kortene i hånden er bare en del af det normale spil i Big Business. Trump er kapitalist, før han er politiker. En kapitalist, som har kunnet snuppe en præsidentpost i verdens mægtigste, men skrantende land, fordi hans klassefæller havde brug for ham.

På den første udenlandsrejse stoppede han 27 timer i Israel, afbrudt af en kort udflugt til Jerusalem, hvor han mødtes med den palæstinensiske leder Mahmoud Abbas. Han understregede det ubrydelige venskab med Israel og gentog 'den zionistiske fortælling', som det blev fastslået i den israelske presse. Og han undlod at omtale en palæstinensisk stat. Men samtidig har han til israelsk vrede udskudt flytningen af den amerikanske ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem, som han lovede i sin valgkamp. Det vil betyde, at USA accepterer, at Israel gør den internationalt delte by til hovedstad.

Kulminationen på forretningsreisen var NATO-topmødet i Bruxelles med samtlige 27 medlemslandes politiske overhoveder. Under den højtidelige og salvesfulde indvielse af det nye NATO-hovedkvarter – den fælles kommandocentral for nuværende og kommende krige – gav Trump i sin tale alle de højstærede et ordentligt fur i al offentlighed. For åben skærm forlangte han, at alle landene nu og med det samme lever op til 'løftet' fra 2014 om at bruge 2 pct. af bruttonationalproduktet på oprustning, krig og krigsforberedelser.

Elefanten i glasbutikken virkede. Nu skal der ske noget. Alle de lande, der ikke har opnået det syge 2025-mål på 2

pct. af BNP, skal årligt stille til kontrol i NATO med deres konkrete planer for at nå det. Løkke og Co. stod ret for 'lederen af den fri verden'.

NATO-statsmændene har vedtaget en gigantisk oprustningsbølge i mange år frem. Det betyder en garanteret udvidelse af den katastrofale nedskæringspolitik, der har elimineret de nordiske velfærdsstater og barberet 'velfærden' i EU ned til et niveau, hvor en eksplosiv vrede og harme breder sig i befolkningerne.

Men de politiske modsætninger mellem USA og EU's førende magt Tyskland blev pludselig tydelige. Merkel havde lige før NATO-mødet indkaldt sin imperialistiske meningsfælle Barack Obama til massemøde i Berlin. Utvivlsomt for at gøre den pointe over for Trump, at Tyskland gerne ser en fortsættelse af Obamas internationale politik og partnerskabet mellem Washington og Berlin.

Det var for døve øren: Trump trak sit favoritvåben og tweetede, at Tyskland førte en 'unfair' handelspolitik over for USA og snød på vægten i forhold til militærudgifterne. Merkel kvitterede ved at rejse tvivl om USA som en pålidelig allieret! Nu skal der fuld fart på opbygningen af den europæiske union frem mod Europas Forenede Stater i 2025.

Trump øjnede flere gode handler. Han trak klimakortet og meldte til glæde for olieindustrien og andre fossiler, at USA trækker sig fra Paris-aftalen fra 2015 – medmindre (selvfølgelig) USA kan få en bedre og billigere aftale. Det får vi se.

Tyskland og EU er på den liste af konkurrenter, Donald Trump vil tage livtag med. Kina og Rusland er endnu højere på listen. Eskalationen af modsætningerne er begyndt. Trump er for alvor trådt ind på den globale scene.

For danskerne og de øvrige europæiske arbejdere og folk er alternativerne Trump eller Merkel, EU eller USA, lige lidt indbydende.

Vejen frem går ikke gennem de økonomiske, politiske eller militære stormagtsalliancer.

Redaktionen 2. juni 2017

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver måned -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik

c/o Oktober Forlag
Vesterfælledvej 1B
1750 København V.
mail: kompol@apk2000.dk

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 50 55 99 30

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

Facebook: kpnetavisen

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser 2017

Halvår (6 nr.) 260 kr.

År (12 nr.) 475 kr.

Institutioner

1 år 600 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Næste nummer udkommer

14. juli 2017

Deadline næste nr. 07.07.17

Blasfemi-paragraffens afskaffelse kan give islamofobien endnu mere frit løb

I 1930'erne indførtes racismeparagraffen i straffeloven som supplement til blasfemi-paragraffen. Det skete med henblik på at beskytte jøder, som nazisterne og det yderste højre hetzede imod. Det yderste højre har længe været særdeles aktive for at få begge paragraffer afskaffet. I dag er det muslimer, som står for skud. Der er nu flertal i folketinget for at afskaffe blasfemi-paragraffen.

Dansk Folkeparti, VLAK-regeringen og Enhedslisten har sammen stemt for afskaffelse af blasfemiparagraffen. Begrundelsen er 'ytringsfrihed', og at tiden er løbet fra paragraffen.

Alle progressive mennesker vil være enige i, at 'ytringsfriheden' må forsvares som en af de vigtigste frihedsrettigheder overhovedet, en forudsætning for reelt demokrati. Men retten til ubegrænset at kritisere al religion og en hvilken som helst anden overtro er ikke det samme som en ret til at håne og forfølge religiøse og troende uanset observans.

Men det er lige præcis her, reaktionens selvbestaltede forsvarere af 'ytringsfriheden' som f.eks. toppen af Dansk Folkeparti – der har kapret en af venstrekræfternes gamle mærkesager og bruger den til egne formål – går galt i byen. Det er for kompliceret for dem at foretage en sådan skelnen.

I medierne fremstilles det nu, som om det er Enhedslisten og Pernille Skipper, der har stået i spidsen for en kamp for ytringsfriheden, som nu krones med sejr med blasfemi-paragraffens afskaffelse. Men det er historiefordrejning.

Historisk set er det altid venstrekræfterne, der er gået forrest i kampen for 'ytringsfrihed' og andre menneskerettigheder. Men i kampen for afskaffelse af blasfemi- og racismeparagraffen er det et helt andet politisk hold, som har ført kampagne,

Som en artikel på kpnet.dk med udgangspunkt i arrestationen af seks unge muslimer for 'terrorisme' og Jyllandspostens Muhammed-tegninger konstaterede tilbage i 2005, så tilfalder 'æren' i første række Dansk Folkeparti:

Man håner da sine medmennesker

"I december 2004 forsøgte Dansk Folkeparti at få blasfemi-paragraffen afskaffet – for at åbne yderligere for partiets ubegrænsede islamofobi, ligesom partiet vil have afskaffet racismeparagraffen, så racister kan hetze ubegrænset uden frygt for retsforfølgelse.

Dengang var en del partier, herunder Enhedslisten, parat til at være med til at afskaffe den.

Professor i stats- og forfatningsret ved Københavns Universitet Henning Koch advarede ved den lejlighed i kraftige vendinger mod en fjernelse af paragraffen fra straffeloven:

– Da man indførte racismeparagraffen i 1939, var der ikke tale om at erstatte blasfemi-paragraffen, der er fra 1866. Men de to paragraffer skulle supplere hinanden og samlet være et værn mod – i det her tilfælde – antisemitisme, sagde han til Berlingske Tidende.

– Når man fjerner en straffebestem-

melse, så legaliserer man fra lovgivers side en adfærd, der før var strafbar.

Han understregede, at blasfemi-paragraffen ikke er til for at beskytte tro og guder, men derimod blev skabt for at beskytte menneskers følelser i forhold til religion, der let kan komme til at indgå i en hetz mod religiøse grupper:

– Nu er det altså ikke jøderne, der står for skud, men muslimerne, sagde Henning Koch

dengang og tilføjede:

– Så man kan sige, at afskaffelsen af blasfemiparagraffen legaliserer antisemitisme, islamofobi eller antikatolicisme – og så videre. Det er dét signal, man sender, og det er såre uklogt. Jeg er forundret over, at man har så ringe historisk viden, at politikerne tør åbne op for en kloak.

Jyllands Posten har åbnet for kloakken, men blasfemiparagraffen eksisterer altså endnu. Og avisen bør dømmes efter den."

Blasfemi-paragraffen og racismeparagraffen er altså tænkt til at supplere hinanden for at forhindre diskrimination og forfølgelse på baggrund af tro, race og etnicitet. De betyder begge en 'begrænsning af ytringsfriheden' for at beskytte vigtige menneskerettigheder. Fjernes den ene, svækkes den anden.

Der åbnes samtidig op for næste skridt i Danske Folkepartis gamle plan: presset for at afskaffe racismeparagraffen.

Når det er sagt, skal det også konstateres, at juridisk beskyttelse af troende eller folk med andre hudfarver end hvid kun har en begrænset værdi og virkning.

Afgørende er i sidste ende den aktive kamp til forsvar for alle menneskerettigheder – imod alle krænkelse fra reaktionens side.

VLAKs bedrageriske 2025-plan

Massiv oprustning, sociale nedskæringer og grønt lys for de riges skattefuduser. Den ny 2025-plan er en brutal fattiggørelsesplan og samtidig et røgslør, der skal dække over den udbredte svindel og kriminallitet i samfundets øverste top.

For nogle uger siden lovede statsminister Lars Løkke Rasmussen på NATO-topmødet i Bruxelles, at Danmark og de øvrige NATO-lande nok skulle leve op til krigspræsident Trumps krav om årlige militærudgifter på 2 pct. af BNP i 2025. De skulle bare have 'arbejdsro' til at 'forklare deres vælgere det'.

For Danmarks vedkommende vil det betyde næsten en fordobling af de årlige udgifter til krig. En stigning fra godt 1 pct. af BNP til 2 pct. på otte år. I gennemsnit henved 17 milliarder ekstra om året til denne totalt uproduktive sektor i samfundsøkonomien, først og fremmest til glæde for de store våbenmonopoler.

Denne massive oprustningsspiral indgår ikke på nogen måde i den reviderede 2025-plan, som VLAK-regeringen nu har fremlagt som en 'vækstplan' for det danske samfund, der skal øge produktiviteten, få flere pensionister i arbejde og gennemføre markante nye nedskæringer i den offentlige sektor år efter år – så den samlede vækst frem til 2025 vil være på beskedne 0,3 pct. Langt fra nok til at vedligeholde det nuværende beskedne og kraftigt reducerede velfærdsniveau.

Hvis VLAK-regeringen fortalte danskerne sandheden om dens økonomiske politik frem til 2025, vil den med garanti ikke få arbejdsro, men blive mødt med massive demonstrationer og protestaktioner og opleve et vælgerfrafald uden sidestykke.

Sandheden om den nye 2025-plan er, at den lægger op til en hidtil uset oprustning, til flere kampfly og nye krige, til sociale nedskæringer på sundheds- og uddannelsesvæsen, til nye nedskæringer af overførselsindkomster, herunder

pensioner. Den giver grønt lys for skattevindlen i stor skala og vil gennemføre nye store skattelettelser til kapitalen, til virksomheder og de rigeste i landet.

2025-planen er et politisk fupnummer. Den lader som om VLAK har styr på udviklingen og har de bedste hensigter – men den fortæller ikke sandheden om den politik regeringen rent faktisk vil

Fub og fidus regering

følge. Hensigten er at bestjæle det store flertal til gavn for et lille rigt mindretal, at forringe de sociale forhold markant og eliminere de sidste rester af den kapitalistiske velfærdsstat.

Den seneste tid har bragt nye afsløringer af de reelle økonomiske kløfter i samfundet. Nye fakta om omfanget af overklassens tyverier og svindlerier bare i form af skatteunddragelser og skjulte formuer i skattely er kommet på bordet. Det er sket i form af en stor undersøgelse, gennemført af en amerikansk, en dansk og en norsk forsker.

Det viser sig at de allerrigeste familier i Norden systematisk har unddraget sig skattebetaling af ca. 1/3 af deres formuer, som er gemt i skattely, som bl.a. afsløret af Panama-papirerne. Halvdelen af samtlige skattelypenge fra de nordiske lande kommer fra de 1000 rigeste familier. Det anslås at omkring 320 superrige danskere har gemt omkring 60 milliarder kr. og dermed undgået at betale skat af de skjulte formuer. Tre fjerdedele af de 80 milliarder, den ny 2025-plan skal indbringe, ligger al-

lerede der.

Undersøgelsen viser, at de sociale kløfter i samfundet er større end hidtil vidst, de rige endnu rigere tyveknægte. Gabet mellem den økonomiske top og bund er simpelthen bredere.

Det er ikke de fattige eller den brede befolkning, der har et uoplyst overskud, de kan sende i skattely. Hvortil de er godt hjulpet af grådige banker, revisorer og advokater – og ikke mindst af den systematiske ødelæggelse af Skat fra Fogh-, Løkke- og Thorning-regeringernes side. I mere end et årti har de åbnet en motorvej for svindel, bedrag og ustraffet udplyndring af samfundsmidler.

VLAKs 2025-plan har ikke et ord om, hvordan man vil inddrive hele denne kriminelle overklassens tilsvindlede værdier og få dem anbragt i statskassen. Ikke et ord om strafforfølgelse af den tyvagtige elite. Regeringen er stik-i-rend-dreng for selvsamme røverklasser. Til gengæld lover planen nye skattelettelser til virksomheder – og lavere personskatter. Man har ikke opgivet den stædige plan om nye skattelettelser til de allerigeste.

Der er masser af snak om, at danskerne skal arbejde mere og senere på pension, som allerede vedtaget af et flertal på tværs af blokkene. Regeringens formål med at øge udbuddet af arbejdskraft er i sidste ende at øge konkurrencen mellem de arbejdende, presse lønningerne og nedskære de sociale ydelser.

Igennem mere end et årti har fagtoppen aktivt medvirket til at gennemføre diverse regeringers nyliberale nedskæringsplaner. Løkkes nye 2025-planer er sidste søm i velfærdssamfundets ligkiste.

Den skal sendes på lossepladsen af arbejderne og det store flertal gennem aktivitet nedefra og uden for folketinget. Der er ingen hjælp at hente fra den parlamentariske opposition eller den medskyldige fagtop.

Løkke kræver 'arbejdsro'

Danmark skal aflevere årlig handlingsplan med større militærudgifter

Nu skal Danmarks militærudgifter årligt granskes af NATO for at kontrollere, at målet om at bruge 2 pct. af bruttonationalproduktet årligt bliver nået fra 2025. Lars Løkke og Co. har lovet næsten at fordoble de danske rustningsudgifter – og vil have 'arbejdsro' til at gøre det.

På topmødet i Bruxelles den 25. maj blev man ifølge NATO-generalsekretær Jens Stoltenberg enige om at indføre en stram kontrol med medlemslandenes militærudgifter.

Alle de lande, der ikke opfylder det amerikanske krav og beslutningen fra 2014 om, at NATO-medlemmer skal bruge 2 pct. af bruttonationalproduktet (landets samlede produktion) på militæret, skal aflevere en årlig handlingsplan til NATO. I forvejen skal de lande, der er medlemmer af EU, aflevere deres finanslove til kontrol og tjek i Bruxelles.

År for år skal det nu også kontrolleres, at de øger rustningsudgifterne. Det gælder tilsyneladende de 23 lande ud af NATOs 28 medlemslande, der endnu ikke bruger 2 pct. til krigsindustrien.

Danmark er med årlige udgifter på 1,2 pct. af BNP langt bagud – selvom Danmark deltager i krige og 'internationale missioner' overalt, hvor USA kalder. Kun USA (3,6 pct.), UK, Grækenland, Polen og Estland bruger 2 pct. eller mere.

NATOs procentmålestok gør, at hvis et lands BNP vokser, ser det ud, som om der bruges færre penge på militæret.

Donald Trump meddelte på topmødet Bruxelles, at USA ikke ville stoppe ved et krav om 2 pct. af BNP i 2025 – militærudgifterne skal endnu højere op.

Danmark bruger ca. 22 milliarder årligt på militærudgifter. Fra 2025 skal der bruges mere end 40 milliarder hvert år. Det vil sige, at de årlige udgifter skal stige med 17-19 milliarder kroner.

Statsminister Lars Løkke Rasmussen og krigsminister Claus Hjort Frederiksen har forsikret Donald Trump og hans krigsminister 'Mad Dog' Mattis om, at Danmark nok skal levere.

Væksten i BNP udgør ikke 2 pct. om året. De øgede rustningsudgifter ville sluge hele tilvæksten og mere til. De øgede årlige udgifter vil blive taget fra andre steder i statsbudgettet. For Løkke-regeringen vil absolut ikke hæve skatterne, og slet ikke de mest velstående.

Det bliver altså en recept for sociale nedskæringer – en fortsættelse og forstærkelse af nedskæringerne på sundheds- og uddannelsesområdet og ikke mindst af overførselsindkomster. Pensionerne er et område, der kan beskæres endnu mere. Nedskæringstempoet skal skrues endnu en tak opad – hvert eneste år.

Lars Løkke har nu fordret 'arbejdsro', så Danmark og NATO-landene kan op-ruste i fred. Den amerikanske præsident skaber konstant uro med sine angreb på lande, der ikke lever op til budgetterne. Det skaber også uro i befolkningerne, som kunne tænkes at rejse sig mod de vanvittige militærudgifter og uundgåelige sociale nedskæringer.

Først og fremmest skal Løkke og Co. have 'arbejdsro' for befolkningen. Så skal de nok levere. Spørgsmålet er, om de får det.

Nyheder hvor der kæmpes

Følg med i det ny
kpnet.dk

Kommunistisk Politik på nettet -
hver dag

KPnetavisen Facebook forum
Twitter @kpnetdk

Deltag på kpnet.dk/blogs

KPnetTV og KPnetTV2
Reportager fra gaden på youtube

Tegn abonnement på
månedssbladet
Kommunistisk Politik

Abonnementspriser 2016
Halvår (6 nr.) 260 kr.
År (12 nr.) 475 kr.
Institutioner
1 år 600 kr.

STØT Kommunistisk Politik
på Oktobers konto:
1551 - 166 34 271
eller
Giro 1-663-4271
MOBILE PAY 50 55 99 30

kontakt: 50 55 99 30
kompol@apk2000.dk

Pensionsalderen skal ned og ikke op!

Massiv folkelig modstand bremser Løkke og Co.

VLAKE-regeringen har lidt et stort nederlag, da Løkke måtte opgive sin plan om at forhøje pensionsalderen med yderligere et halvt år fra 2015. Det er først og fremmest en sejr for en massiv folkelig modstand, der vil gå videre: De reaktionære pensionsreformer, som skiftende regeringer står bag, skal rulles tilbage og skrottes. Folkepensionsalderen skal ned på 60.

Lars Løkke og hans regering er blevet tvunget til at droppe nye tiltag til at hæve pensionsalderen, sådan som det anbefales af monopolernes nyliberale EU. Et massivt flertal i befolkningen siger Nej til nye forringelser. Det har opinionsmålinger vist gennem lang tid, ligesom protesterne mod den reaktionære reformpolitik er blevet stadig mere udtalte.

Alligevel har VLAKE-regeringen fremturet med planerne om senere tilbagebetaling. Gevinsten på statsbudgettet skulle øremærkes til at forhåndsfinansiere skattelettelser til samfundets mest velstående.

Men den dybt upopulære regering måtte erkende, at der ikke kunne etableres et folketingsflertal for det. Det faste støtteparti Dansk Folkeparti sagde sammen med det alternative regeringsparti Socialdemokratiet nej tak.

De to partier er hårdt presset af den folkelige modstand og har akut brug for deres omdømme forbedret, for de er begge hårdt belastede af deres nøgleroller i de allerede gennemførte gradvise og langsigtede forhøjelser af pensionsalderen, som ikke har noget, der ligner bred folkelig støtte.

Thorning-Schmidts regering med Mette Frederiksen som beskæftigelsesminister fik fra 2012 gennemført en stribe omfattende pensionsforringelser, som Socialdemokratiet havde planlagt siden 2005 som et led i en omfattende 'reform af velfærdssamfundet'. Dansk Folkeparti har været en aktiv medspiller i hele striden til gengæld for stram-

ninger af udlændingepolitikken.

Ingen af de to partier har ført nogen kamp mod pensionsforringelserne eller hævet pensionsalder. De søger simpelt hen at slå politisk mønt af den folkelige modstand, godt hjulpet af medierne.

Modstand mod højere pensionsalder

Den socialdemokratisk styrede fagbevægelse og LO-toppen har et enormt ansvar for den sociale katastrofe, de nyliberale reformer er ved at udvikle. De har – uden at mobilisere arbejderne eller befolkningen til modstand – accepteret og støttet skiftende regeringers EU-reformkurs.

Det store 3F, hvis medlemmer er blandt dem, der rammes hårdest af pensionsreformerne, har efter flere årtiers passivitet og medvirken til nedskæringerne måttet sige stop til VLAKE's planer. 3F's kampagne og underskriftsindsamling mod Løkkes nye forhøjelse af pensionsalderen har med mere end 200.000, der har skrevet under, været en enorm succes – på grund af den allerede eksisterende folkelige modstand.

3F fejrede Løkke-regeringens kapitulation sammen med det nye potentielle politiske makkerpar DF og S ved et stort møde i Cirkusbygningen i København. Det er et signal til støtte til en ny regering med de to partier som kerne.

De indstiller alle en fortsat kamp mod de allerede gennemførte og dybt upo-

pulære pensionsreformer. Tværtimod fastholdes aftalen om, at pensionsalderen kan hæves i takt med en forventet længere gennemsnitlig levealder. Pensionisttiden skal holdes i gennemsnit på maks. fjorten og et halvt år, mener de nyliberale politikere og fagbosser.

Men pensionisttiden skal tværtimod forøges og forbedres. Det er en forskruet og omvendt logik, at folk skal slide, til de dør. Den øgede produktivitet fra arbejderne og det store flertals side skal selvfølgelig bruges til at forbedre tilværelsen og ikke til at forgyldte de rige, mens de mange knokler sig ihjel.

Folkepensionsalderen skal ikke som planlagt op til 68 år i 2025. Den skal tværtimod rulles tilbage, også længere tilbage end de 65 år, som var gældende en årrække.

Kravet er retten til generel tilbagetrækning og folkepension fra de 60 år! Retten til et godt og meningsfyldt liv efter arbejdslivet.

Det er den eneste rigtige progressive reform-retning. Det bør indskrives som krav for hele fagbevægelsen sammen med kravet om nedsat arbejdstid frem mod 30-timers-ugen og 6-timers-arbejdsdagen og kravet om højere løn.

Det er sandt, at levealderen er steget. Men det betyder ikke, at det store flertal skal tvinges til at arbejde sig til total nedslidning eller død – til gavn for kapitalisternes profitter og lettelser af topskatterne.

Fremskridtenes gevinster skal tilhøre dem, der skaber dem!

Det kan i øvrigt ikke forventes, at der vil være en automatisk stigning i levealderen, blot fordi de nyliberale politikere fra begge blokke i dansk politik kalkulerer med det. I USA, som det danske samfund i høj grad påvirkes af og modelleres efter, er levealderen ikke på vej op, men igen på vej ned.

Den almene boligsektor under forandring

Ud med de gamle koste

Den almennyttige boligsektor er i øjeblikket under hurtig forandring. Det viser sig bl.a. ved at der bliver bygget ganske få nye boliger i sektoren, knap nok til at kompensere for dem, der rives ned, og at der til gengæld er fuld fart på nye ejerlejlighedskomplekser og den private udlejning. Det påvirker boligpriserne og hele samfundet.

Slum områder er vejen frem, mener regeringen

I vækstbyen Århus blev der fra 2014 til 2016 kun opført 320 etageboliger i den almene sektor, mens et tilsvarende antal (opført fra 1960 til 1970) er revet ned i samme periode.

I den private sektor er der opført 1200 nye etageboliger i samme periode, stort set ingen er revet ned.

Det enorme skift mod privat udlejning og ejerlejligheder er et internationalt fænomen, og forskydningen har været undervejs længe. Den almene sektor er måske ikke smidt helt ud, men det er ganske tydeligt, at den har svært ved at hænge på i fremtidsplanlægningen.

Den almennyttige sektor er underlagt en lang stribe reguleringer, og det er med til, at kommuner kan bremse opførelsen af nye almennyttige lejligheder.

Desuden er økonomien i den eksisterende boligmasse uoverskuelig. Og de penge, der burde være i sektoren, samt den opsparing, der findes gennem mange års afdrag på opførselsomkostninger, varetages ikke af beboerne og knap nok af boligforeningerne, men af staten og landsbyggefonden. Og siden 1990'erne har staten mere eller mindre trukket sig ud af deres forpligtelser i forhold til renoveringer og til gengæld pålagt lejerne flere udgifter.

De seneste år er der kommet flere tilløb til at regulere varetagelsen af administrationen af sektoren, den daglige drift af udlejning, og alle mulige privatisere-

ringstiltag er blevet påtvunget lejerne, som f.eks. ikke længere har ret til at aftale en fælles energileverandør. Nye lejere skal således starte med at vælge deres individuelle el-leverandør.

Nogle tiltag er faldet på gulvet med et brag, som da det blev muligt at omdanne almene lejligheder til ejerlejligheder – ingen har brugt lovgivningen.

Farvel til den almene boligsektor

Et andet tiltag har været en rapport, der bl.a. nåede frem til, at fast bemandede afdelinger med viceværter var spild af penge, og at der var et kæmpe potentiale i at udlicitere driften. Det har været fremme flere gange hen over årene, at det er alt for dyrt, når henlæggelser og vedligehold betales over huslejen. Men datagrundlaget er altid ganske vanskeligt at vurdere sagligheden af. Er udgiften ikke på huslejen, bliver opgaverne jo ikke væk, og betalingen til f.eks. renovering og udskiftning af køkkener er en af de ting, der i dag ikke er på den faste husleje, men er pålagt den enkelte lejlighed.

I 2016 blev der vedtaget en lov om at skære ned i driftsudgifterne i den almene sektor, efter der var indgået en aftale med BL og KL. I en gennemgang af det lovforberedende arbejde bemær-

kede Kraka, at den havde store svagheder, fordi den ikke var baseret på en dybgående analyse, Kraka skriver bl.a.: ”At skelne mellem højere produktivitet og lavere serviceniveau er også særdeles vigtigt inden for afdelingernes udgifter til vedligehold. Her kan en kortsigtet besparelse i et givent år være skyld i store omkostninger i fremtiden. Det er derfor vigtigt at sikre sig, at lave udgifter i en benchmarkanalyse ikke skyldes forsømmelse af nødvendigt vedligehold.”

Et høringssvar fra en lejerforening gør opmærksom på at deres beslutningsproces bør være åben og fuldt oplyst og baseret i de enkelte afdelinger. Vedkommende debattør mener også, at det bør være den enkelte afdeling, som rammes af besparelser, der skal kunne se det på en lavere husleje.

Uddrag fra høringssvaret i forbindelse med sparekrav på driften:

“Det er derfor sandsynligt, at de største bestræbelser på at nå måltallet vil komme til at ske ved effektivisering af renholdelsen.

Mange boligorganisationer vil sandsynligvis forsøge at effektivisere ved at lægge stillinger sammen på tværs af afdelinger.

Såfremt det sker i en åben proces, hvor sammenlægningerne godkendes på afdelingsmøder i alle de berørte afdelinger, er det i orden. Men dette forudsætter selvfølgelig, at der forud for vedtagelsen laves et grundigt forarbejde, der dokumenterer de huslejemæssige konsekvenser for hver enkelt afdeling.”

Nedskæringskravet skal føres ud i livet allerede inden 2020, og aftalen mellem regeringen og BL og KL betyder, at boligorganisationerne under ét skal ud og finde 1,5 mia. Reelt er sammenlægninger af driften, massefyringer og udliciteringer den eneste måde at finde så mange penge på så hurtigt. Det sker

generelt topstyret og med et minimum af inddragelse af beboerdemokratiet.

Fra de ansattes perspektiv er det trist at se en god afvekslende arbejdsplads blive sparet væk. Det, der allerede er forsøgt udliciteret, er i første omgang de grønne områder, og her er erfaringen, at det udelukkende er økonomiske hensyn, der er taget i ansættelser. Ofte er det østeuropæisk arbejdskraft, der kommer i sommerhalvåret, og der er problemer med helt basale ting som ordentlige toiletforhold.

Det gode ved at have en fast bemanding i en afdeling sættes der hverken ord eller tal på. Ingen regneark kan rumme serviceværdien af et godt og tilidsfuldt forhold mellem de ansatte og beboerne. Det er ikke mindst en hjælp for de svagere beboere, når de ansatte er nemme at få fat på og også er der for dem. Og det kan forudses, at findes der ikke tilstrækkeligt med faste ansatte i en afdeling, hvor der bor meget socialt udfordrede beboere, så glider et område nemmere ud i en ond cirkel, hvor mere ressourcestærke beboere søger væk, og det er svært at få nye ind.

Der vil være stor forskel på, hvad der kan spares i forskellige boligorganisationer pga. alderen af boligmassen og beboersammensætningen, men fælles er, at de langsigtede perspektiver med at smide den faste stab ud er, at den generelle vedligeholdelsesstandard af bygningsmassen går ned, og værdierne risikerer at smuldre væk, hurtigere end lånene betales ud.

Alle, der ønsker at se områder uden vedligehold, kan se disse i fattigkvartererne alle steder rundtomkring i verden. BL og KL og regeringen er på vej i den retning med åbne øjne.

Politikerne og systemet frikender sig selv Nutidens tre største danske skandaler

Salget af DONG med milliardtab for samfundet og milliardprofitter for køberen er en af de største skandaler i dansk politik i nyere tid. Det samme gælder den langvarige kriminelle affære med kodebetegnelsen Skat. Og dertil kommer Irak-krigen og andre kostbare krigsforbrydelser.

Nu er der kommet en rapport om DONG-salget fra statsrevisorerne. Toppolitikerne bag salget, Bjarne Corydon, der gik fra ministerstol til et vellønnet job netop hos den glubske amerikanske kapitalpekulant, mener, at den frikender ham og hele den politiske top for ethvert ansvar.

DONG er blot en af mange skandalesager, som den nyliberale EU- og krigspolitik har udløst i de sidste godt 15 år. Og ingen af dem får nogen som helst konsekvenser for de ansvarlige regeringschefer eller ministre.

**Danmark skandalernes
holdeplads**

Statsrevisorernes rapport er ingen undtagelse. Den fokuserer på at kritisere embedsmænd i finansministeriet for ikke at have styr på centrale dokumenter. De er simpelthen pist forsvundet!

Det er i sig selv utroligt og stinker langt væk. Det er indlysende, at der er nogle, som har interesse i at slette sporene efter en handel, der førte til tab af store samfundsværdier.

Bjarne Corydon, den konkrete politisk hovedansvarlige for salget, får ingen kritik af statsrevisorerne. Det får ham til bruge rapporten til at frikende sig selv og det politiske system helt og aldeles.

Goldmann Sachs-manden skyndte sig ud med en pressemeddelelse om at statsrevisorerne heller ikke finder anledning til at rette nogen kritik mod den politiske håndtering af forløbet el-

Den 12. juni lancerede regeringen at Skat igen skal omstruktureres, denne gang skal der ikke centraliseres, men udflyttes. Det indebærer, at SKAT ophører med at eksistere og i stedet erstattes af syv nye styrelser, som får ansvar for hver sin kerneopgave. Skateminister Karsten Lauritzen forklarer at:

De nye styrelser vil få egen ledelse

og direktør, så det dermed bliver tydeligt, hvem der har ledelsesansvaret for de enkelte forretningsområder. Det vil styrke skattefagligheden og sikre en mere specialiseret opgaveløsning fremover.

Planen 'Fra én til syv styrelser' er en forlængelse af investeringsplanen 'Et nyt skattevæsen', som den daværen-

de V-regering præsenterede tilbage i august 2016. I planen afsatte regeringen bl.a. 7 mia. kroner til genopbygning af skattevæsenet. Det mundede ud i en bred politisk aftale i november. Regeringens udgangspunkt er, at der i de kommende år er behov for et yderligere ressourceløft og målrettede investeringer.

De syv nye styrelser bliver etableret

ler mod de beslutninger, der blev truffet og støttet af et meget bredt flertal i Folketinget’.

Statsrevisorerne siger til gengæld i en kommentar, at sådan kan deres rapport ikke udlægges. For de har simpelthen ikke haft til opgave at undersøge ministerens eller det politiske systems ansvar eller håndtering af hele den beskidte affære.

Dertil må man spørge: og hvorfor ikke?

Skandalerne står i kø. Regeringer og ministre på stribe lyver, bedrager og stjæler af samfundsværdierne. Der rejses ingen anklager mod nogen. Og ingen bliver straffet.

Af de talrige kendte (og garanteret endnu ukendte) politiske svindelskandaler siden 2000 bør nok tre noteres som de mest katastrofale.

Den første af de tre største skandaler må vel siges at være Danmarks deltagelse i Irak-krigen på basis af løgn og bedrag fra krigsforbryderen Anders Fogh Rasmussen og hans forbryderregering. Den danske krigspolitik har kostet milliarder og talrige spildte menneskeliv.

Den næste store skandale er ødelæggelsen af Skat, der i sig selv har betydet skandale på skandale bare på det område. Udbetaling af milliardbeløb til svindlere, sikring af rigdomme i skattely for endnu flere milliarder, manglende inddrivelse af gæld – listen er nærmest uendelig – og alt sammen mens der blev skåret ned på de sociale budgetter og ført en politik over for arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere, syge og andre udsatte for at kaste dem og deres børn ud i nådesløs fattigdom. De ansvarlige, herunder et utal af ministre, burde selvfølgelig stilles for en domstol.

Den tredje store skandale er det kriminelle salg af DONG. Den sag er et nyt toppunkt af korruption og bedrag. Corydon fik sit indbringende job hos køberne af danske kerneværdier, og DONG er nu videresolgt med milliardfortjeneste af Goldmann Sachs. DONG-sagen viser, at både politikere-liten og deres topembedsmænd delta-

ger i det store nyliberale røveri af samfundsværdierne. At det er en korrupt og bedragerisk samfundstop, vi har.

Der er og har selvfølgelig været kraftige folkelige reaktioner på den reaktionære politik, svindelen og bedraget. Så plejer eliten at nedsætte en kommission til at undersøge sagen. De fører stort set aldrig til noget som helst. Nogle gange konstateringer af, at der er ‘begået fejl’. Men aldrig af en kriminel karakter, der berettiger til retsforfølgelse.

Krigsforbrydere, skattesvindlere, samfundsplyndrere og ådselgribbe har kronede dage – sikret mod straf.

De tre største skandaler er imidlertid ikke afsluttede. Nyt kommer frem. Sandheden har det med at komme for en dag. Og stadig flere stiller spørgsmålstegn ved det rådne kapitalistiske system, der skaber en rådden styrende elite.

Systemet og dets folk afspejler hinanden. De lever på lånt tid.

SKAT

– polemisk tekst af Tomas Dalgaard

Det er godt at have penge til gode

Det har Skat

Omkring 100 milliarder

Hvordan det er kommet så vidt kan især Venstre svare på

Det var dem der partout ville lave om på det hele

Flytte Skattevæsenet til Ringkøbing

Indføre nyt IT-system og fyre mange tusinde medarbejdere der hver var deres vægt værd i guld

Nu har de opnået det de ikke kunne komme hurtigt nok afsted med politisk

At sabotere velfærdssamfundet

Sekunderet af Socialdemokratiet

Så der ikke længere er penge til underklassen

Der er heller ingen fattige i Danmark

Alle har råd til en bil som en uvidende Venstremand påstod

Aben har sat sig godt til rette hos Kristian Jensen

Men hilser rigtig pænt på Troels Lund Poulsen Thor Möger Pedersen og Peter Christensen

Holger K og Jonas Dahl

Morten Østergaard og Benny Engelbrecht

Og den evige konfirmand Karsten Lauritzen som er den sidst ankomne skatteminister

Alle har de ingenting gjort for at rette op på problemerne i Skat

De har ladet pengene fosse ud af statskassen

*Nu er der kø foran håndvasken og krav om en skattekommission
Venstre vil ikke være med fordi de bærer hovedansvaret for skandalen*

De har tværtimod gjort Kristian Jensen til finansminister

Som tak for tro tjeneste og plads i det interne hierarki

Venstre er vennetjenestens parti

Den ene venstre hånd vasker den anden venstrehånd

Hvad om Kristian Jensen tog sit gode tøj og gik af

EU's militærunion opbygges

Hvad laver Hjørt Frederiksen dér?

Hjørt Frederiksen mødtes den 18. maj med sine europæiske kollegaer til EU-forsvarsministermøde i Bruxelles. EU holdt planlægningsmøde om fælles militær, våbenindustri og krigsmissioner. Dets formål var at gøre status og styrke EU's opbygning af EU's militære side, i tæt samarbejde med NATO. Danmark er ikke med i EU's militære samarbejde – så hvad lavede krigsministeren egentlig dér?

Efter mødet udtalte Claus Hjørt Frederiksen på Forsvarsministeriets hjemmeside:

– På mødet bekræftede jeg, at vi fra dansk side støtter en styrkelse af EU's evne til at håndtere fælles europæiske sikkerhedsudfordringer, selvom vi ikke deltager i de sikkerheds- og forsvarspolitiske initiativer på grund af det danske EU-forsvarsforbehold.

Hvad var det så, man diskuterede, som Hjørt Frederiksen mente Danmarks sagtens kan snakke med om på trods af vores forsvarsforbehold?

Mødets indhold var én lang beslutningsrække af planer for fælles, overstatslige militære operationer.

'Fredsbevarende' missioner kommer under EU's ledelse

EU slår tre 'missioner' i Afrika sammen under én EU-hat. Det har tidligere formelt været enkeltlande, der har stået for missionerne. Nu overtager EU ledelsen af træningsmissionerne i Den Centralafrikanske Republik, Mali og Somalia, og et fælles hovedkvarter vil være en realitet umiddelbart efter mødet. Alle 28 lande sluttede angiveligt op om denne beslutning, inklusive Danmark og Storbritannien.

EU's kampgrupper får EU-budget

EU's 'battlegroups' vil fremover blive betalt af EU's budget og ikke som hidtil af de deltagende medlemsstater. Kampgrupperne er indtil nu blevet bygget op

uden at være taget i brug, men nu skal de gøres klar til kamp til forsvar for EU-elitens økonomiske interesser, og finansiering vil være klar i løbet af få måneder.

EU i egne militære angreb

På mødet blev det også besluttet, at der fremover skal være mulighed for, at en gruppe af EU's kernelande går 'foran' og sammen gennemfører militære projekter under EU-flag. Dette kaldes "permanent structured cooperation (PESCO)".

Man taler om krisehåndtering, på lignende måde som når USA og NATO invaderer andre lande under dække af humanitære indgreb og kriseløsning.

Unionsmilitær på vej

"Vi har et stort potentiale," udtalte EU's udenrigschef Federica Mogherini. Hvis EU-landene slår sig militært sammen, vil det samlede krigsbudget være det næststørste i verden efter USA!

Synkronisering af landenes militærbudgetter

Ved et årligt gennemsyn skal der fremover skabes overblik og koordinering over EU-landenes militære opbygning, prioriteringer, udgifter, våbenproduktion og nyudvikling af våben. Målet er opbygningen af ét samlet militær, hvor kapaciteten og arbejdsdelingen er styret overnationalt af EU – med eller uden NATO.

Fond til at fremme våbenindustrien

19 EU-lande med Frankrig, Tyskland, Italien og Spanien i spidsen besluttede at danne en fælles fond til støtte af EU's våbenproduktion – the European Defence Action Plan (EDAP)

Danmark er ikke med i aftalen, men Hjørt Frederiksen fremhævede sin fulde støtte:

– Jeg glæder mig over, at der i EU er bred enighed om, at man ser på, hvordan man kan forbedre vilkårene for den europæiske forsvarsindustri ... Dette vil også kunne komme danske virksomheder til gavn.

En krigsklar fransk regering

Med Macron som præsident sætter EU's kernelande kursen for hurtigt accelererende EU-integration med planer om nye traktater og ikke mindst frit løb for militarisering af EU.

Titlen på den franske forsvarsminister er skiftet ud med militærminister! Og til posten har Macron (der ikke hæmmes af et folkevalgt bagland) udpeget den stærkt EU-begeistrede Sylvie Goulard. Som udenrigsminister endnu en militarist, den tidligere forsvarsminister Jean Yves Le Drian. Scenen er sat til hurtig udvikling i militaristisk retning i EU.

NATO-topmødet 24.-25. maj

EU's militære planer indgår i Vestens samlede krigsstrategi. På mødet fik Ukraines militære chef særlig taletid, og også andre ikke-EU lande, der trækkes ind under EU's og NATO's strategi, deltog, nemlig Albanien, Bosnien-Herzegovina, Georgien, Moldova, Montenegro og Serbien.

Selve EU-mødet var fuldt koordineret med NATO med deltagelse af US Africom (den amerikanske Afrika kommando) og generalen for US Marines.

Diskussionen og de farlige planer fortsætter på NATO's topmøde 24.-25. maj. Her står NATO/EU-integration på dagsordenen kombineret med kraftigt opskrevne militærbudgetter, og det hele begrundes med propagandamyten om 'Ruslands stigende aggressivitet'.

NATO-topmøde øger krigsfaren:

Protestoptog til Krigsministeriet og Christiansborg

NATO-krigspolitikerne med Donald Trump i spidsen kom ud fra topmødet i Bruxelles med planer om nye gigantiske rustningsudgifter og mere krig. Overalt i NATO-landene vokser modstanden mod oprustningen og den øgede krigsfare. Også i Danmark.

Mange titusinder deltog i den internationale protest mod Donald Trumps besøg i Europa og NATO-regeringschefernes topmøde den 25. maj. Samtidig blev der protesteret i en hel række NATO-lande, i Danmark blandt andet i København og Århus.

I København sagde et farverigt protestoptog Ja til fred og velfærd – Nej til NATO's oprustning

Det bevægede sig med piber og trommer fra Mindeankeret ved Nyhavn til Krigsministeriet for at slutte ved kanalen foran Christiansborg.

Undervejs talte blandt andet Gerd Berlev fra Tid til Fred / Aktiv mod krig, Pernille Grumme fra Kunstnere for

Fred og Lave K. Broch fra Folkebevægelsen mod EU.

Budskabet var klart:

Vi siger Nej til NATO's oprustning og krigstrusler!

* Hver krone brugt på krig og militær skaber kaos og fortvivlelse og nye ofre.

* Vi siger nej til krigspropaganda og nægter at lade os bruge til død og ødelæggelse – hjemme og ude.

*Hver krone brugt på fred og velfærd skaber samfundsudvikling til gavn for mennesker og miljø.

Oprustning koster velfærd! Bekæmp NATO!

NATO-topmøde: Fredsmissil landede på gågaden i Århus

Det gav en vis opmærksomhed, da et fredsmissil landede på gågaden i Århus, mens krigens politikere mødtes til NATO-topmøde i Bruxelles.

Krigspropagandaen undlader ikke at forsøge at dreje enhver voldshændelse i egen interesse. Bombeattentatet i Manchester blev i dagens løb grebet at NATO-politikerne som begrundelse for endnu mere krig og oprustning og som argument for NATO-indgriben i krigen i Syrien.

At denne fordrejning var bombet ud gennem medierne i dagens løb, mærkede man tydeligt på diskussionerne. Men krigene i Irak og Syrien har jo netop skabt betingelserne for terrorgrupperne – en vigtig debat på gågaden i Århus.

'Vi vil producere for livet og fremtiden'

Gerd Berlevs tale ved protestoptoget mod NATO's topmøde 24. maj 2017.

I Danmark har vi en lang historie for at kæmpe og marchere for fred:

frihedskampen under 2. verdenskrig – atommarcherne – Next Stop – elvte september – Irakkrigen.

I dag er der store internationale demonstrationer i Bruxelles mod NATO og Trump. Her i Danmark protesteres i Århus, og her i København For Fred og Velfærd – imod NATO's oprustning.

NATO-topmødet i morgen i Bruxelles vil skærpe optrapningen til krig ved:

* at forsvarsbudgetterne øges, det danske forsvarsbudget skal forøges fra 22 til 40 milliarder – det er for længst godkendt af Lars Løkke på møder med Trump og med NATO's forsvarsministre.

* NATO-mødet vil beslutte, at atombevæbningen i Europa skal "moderniseres" – IKKE, at den skal afskaffes! Her står Danmark også i første række med planer om ubåde og med kampfly, der kan bruges til atomvåben. Et Danmark, der ikke vil underskrive FN-forslaget om at ulovliggøre atomvåben.

* På topmødet besluttet, at der skal oprustes langt mere i Østersø-området og Norden. Missilforsvar, NATO-tropper, kampvogne, krigsskibe og kampfly skal der være mere af, og øvelserne står i kø. Alene i maj måned har NATO gennemført militærøvelser i Tyskland ved Rammstein-militærbasen, i Polen, i Storbritannien, i Norge og i Litauen – og alene i juni måned planlægges NATO-øvelser i Bulgarien, Rumænien, Ungarn, Rammstein/Tyskland, Belgien, Polen, Tyrkiet, Letland, Litauen, Estland og Island.

Optrapningen til krig her i Norden bygger på fjendebilledet af Rusland. Det understreges gang på gang, at Rusland kan finde på at angribe særligt i Baltikum.

Men realiteten er, at Rusland har et forsvarsbudget på 8% af NATO's. At de løfter, der blev givet ved murens fald om ikke at opruste langs Ruslands

grænse, bliver overtrådt hver eneste dag. Realiteten er, at den russiske overtagelse af Krim, et gammelt russisk territorium, blev gennemført ved en folkeafstemning uden militær magtanvendelse.

Fakta er, at NATO og NATO-landene optrapper krigsfaren med oprustning, udstationeringer og konstante øvelser!

Fred er at skabe

Det andet fjendebillede, der skal legitimere mere krig, er terrorismen, som vi netop så i Manchester – på et meget belejligt tidspunkt for beslutningerne i Bruxelles. Men den reelle fare for vores liv kommer andre steder fra: trafikulykker, manglende sundhedsindsatser, fattigdom og selvmord – det er, hvad der truer den almindelige dansker.

Den politiske udvikling i dansk politik tvinger os til i dag at sætte kampen for freden og retten til et værdigt liv øverst på dagsordenen. En bredere samling af kræfterne er blevet nødvendig.

De progressive partier må forstå, at kun en fælles indsats med græsrodsbevægelserne mod krig og krigsoprust-

ning kan skabe den brede samling, der er nødvendig for at ændre Danmarks krigskurs.

De fagligt aktive må arbejde for, at fagforeningerne igen sætter kampen for fred på dagsordenen. Velfærd og sikkerhed for det arbejdende folk kan ikke forliges med krigsoprustning og trusler om krig.

Velfærdsbevægelserne må vide, at så længe krigsforberedelser sættes øverst på Danmarks dagsorden, er den sociale sikkerhed truet.

Miljø- og sundhedsforkæmpere må forstå, at krig er miljøets og sundhedens værste fjende. Atomoprustningen er livstruende for livet på jorden. Den militære produktion er så omfattende, at afskaffelsen kunne give plads til den nødvendige produktion og udvikling, der dækker menneskehedens behov. Udledningen af CO2 fra militæret er et mørketal, der ikke må oplyses. F35-kampfly er således også miljøforurening.

Dette optog er et udtryk for, at den samling er i gang. Hovedkræfterne i organiseringen har været fagforeningen BJMF, Enhedslistens internationale udvalg og græsrodsbevægelsen TIL FRED – aktiv mod krig, men også mange andre organisationer og partier.

NATO-topmøde i Bruxelles

Oprustning og krig – men ”Vi vil ikke være tavse!”

Den internationale fredsbevægelse mødtes til protester mod NATO og NATO's oprustningskrav og krigsforberedelser ved topmødet i Bruxelles d. 24.-25. maj. Her opsummerer netværket Nej til krig – Nej til NATO situationen og udpeger vigtige retninger for den fredskamp, der er nødvendig, hvis krig og ødelæggelse skal stoppes.

På NATO-topmødet i Bruxelles fremsatte præsident Trump et ønske om at inddrive en indbildt gæld, og de europæiske statsoverhoveder gentog deres villighed til at bruge 2 % af BNP på militæret.

En kolossal oprustningsbølge er på vej. For Tyskland vil et militærbudget på 2 % betyde en forøgelse fra 37 milliarder euro til 69 milliarder euro, for Europa en forøgelse fra 200 milliarder til mere end 300 milliarder euro.

Krisens og arbejdsløshedens Europa skal i så fald betale for absurde interventioner og krige, mens våbenindustrien vil glæde sig. Og der vil komme nedskæringer på uddannelse, viden, sundhed og miljø.

Topmødet enedes om NATO's deltagelse i den såkaldte 'krig mod IS'.

I realiteten består denne 'krig mod IS' af en række illegale krige, som Tyskland nu vil deltage mere aktivt i end tidligere. Denne såkaldte "krig mod IS" bringer terror til en hel region og fremprovokerer derfor terrorhandlinger. Størstedelen af ofrene er uskylde.

Hvert eneste uskyldigt offer styrker IS og andre terrorgrupper. Krigen i og om Syrien vil tage til og omdanne hele regionen til en ukontrollabel krudttønde. Den uendelige krig mod terror vil også forblive en fiasko, for krig løser ingen problemer, men forværrer dem kun ved at destabilisere hele samfund, lande og regioner.

Topmødets tre slogans – penge, kapaciteter, bidrag – kan let oversættes til flere penge til moderne våben og flere krige verden over.

Men Bruxelles var andet end en by af aktive koldkrigere

Mere end 12.000 protesterende gik gennem Bruxelles i en farverig, ung, bred, imponerende og højlydt demonstration d. 24. maj.

Igennem flere timer bevægede et spor af fred sig gennem Bruxelles by. Aktiviteterne var kreative, musiske og internationale. Mange lande med mange slogans – en imponerende atmosfære. Overalt lød "Nej til NATO" gennem gaderne.

Den almindelige holdning hos fredsaktivister, globaliseringskritikere, kønsaktivister og miljøaktivister var et klart Nej til mere oprustning. Dette krav smedede en bred modstandsfront af aktive med forskellig politisk baggrund.

Mere end 200 mennesker deltog i mod-topmødet afholdt af den belgiske og den internationale fredsbevægelse d. 25. maj. Den var karakteriseret af internationalisme og diskussioner af fredskampens opgaver. I en atmosfære af solidaritet og fælles tolerance kom adskillige fælles pointer til at stå klart.

Fredsbevægelsens opgaver

Fredsbevægelsens opgave er at arbejde imod den nye runde af oprustning hen imod 2 % af BNP og kæmpe for reel nedrustning: nedrustning for udvikling og nedrustning for løsningen af de sociale og globale problemer. De, der deltog på konferencen, blev beredt til at arbejde mere intensivt for at nå disse mål.

FN-traktaten for forbud mod atomvåben må gennemføres. Der er brug for atomnedrustning i stedet for fornyelse af kernevåbnene. Dette er en besked til alle atomstater. Og Europa må langt om længe blive fri for kernevåben.

Samarbejde frem for konfrontation er ikke alene meningsfuldt, men også

nødvendigt og muligt. Særligt i forhold til Rusland. Alle angreb og opbygning af fjendebilleder tjener til forberedelse til krig.

Afslutningen af angrebskrige – i Mali, Afghanistan og mange andre mål for NATO's krige – danner baggrunden for og er en nødvendighed for en fredelig og retfærdig udvikling i verden.

NATO ønsker "effektivt at evaluere" dets Bruxelles-beslutninger om oprustning og krig.

Vi vil årligt svare igen med en evaluering af freden og highlighte de fredelige alternativer til denne politik.

Nej til NATO!

Vi konkluderer, at et klart "Nej til NATO" og en fortsat delegitimering af NATO er nødvendig. Målet må være nedlæggelsen af NATO.

NATO og fred i verden er ikke muligt på samme tid. Fredeligt samarbejde er en nødvendighed.

Disse hovedlinjer for det internationale netværk Nej til NATO – Nej til Krig var der bred enighed omkring.

Dette vil kun blive til virkelighed med en bred, mangfoldig og alsidig, men også aktiv og mobiliserende fredsbevægelse.

"To make peace great again" var den opgave, som nogle af modtopmødets deltagere tog med sig hjem.

Den optimistiske atmosfære under protesterne og på mod-topmødet opmuntrer til at nå store mål. Nogle af de kommende aktioner vil finde sted ved G20-mødet i Hamburg, eller protester ved militærbasen Rammstein vil være det næste mål – ikke kun for Tyskland.

Reiner Braun, Co-President of International Peace Bureau (IPB)

Kristine Karch, Lucas Wirl, Co-Chairs of the International Coordinating Committee of the international network No to War – No to NATO

Et kæmpe skridt for kampfællesskabet

Reportage fra protestdemonstrationen i Bruxelles 24. maj 2017

Foto: APK

Den internationale protestdemonstration mod NATO-topmødet og Donald Trump i Bruxelles samlede titusinder af deltagere fra mange lande, også fra Danmark. Flemming og Vivian har sendt følgende reportage fra kæmpedemonstrationen.

Onsdag den 24. maj manifesterede et mangedcifret antal mennesker i mangfoldighed og i alle nuancer deres utilfredshed over tingenes tilstand og udvikling i Bruxelles' gader og pladser.

Billederne er desværre kun et lille udpluk af demonstrationens størrelse og spraglighed, idet det var umuligt at komme hele vejen rundt.

Baggrunden for markeringen var en kombination af Trumps visit i Bruxelles den 25. maj i forbindelse med et topmøde i NATO, hvor USA ville forstærke kravet til medlemslandenes 2%-'kontingent', og at EU-ministre dagen forinden havde diskuteret Brexit-agendaen.

Der hang derfor i disse dage en klam

hørm af vestens ledere over Bruxelles, som ellers er en smuk by – og alt andet end Manneken Pis.

Byen bærer desværre også præg af at være et centrum for EU-administrationen, som tydeligvis beskytter sig mod befolkningsopinionen og lider af deres egen skræk for terror. Således er centrale steder proppet med soldater udstyret med maskingeværpistoler og sikret med store betonklodser.

Byens charme lider et knæk ved magtudøvrernes stationære redskaber.

Topmøderne i disse dage plagede byen yderligere med politiets jævnlige og højtlidende sirener.

I parentes bemærket kan nævnes, at NATO-toppen – og for så vidt EU-ministrene – med terroren i Manchester i tirsdags fik et ønsket afsæt for deres yderligere forberedelser af krig og anslag mod alle progressive i deres 'hjem'lande.

Folkets markering som kontrast og syn-

liggørelse i gaderne op til, under og efter var ikke blot en nødvendighed, men også en befrielse. Demonstrationen den 24. maj var således kun et element af en stribe begivenheder – omend et klimaks.

Demonstrationen var på alle leder en kolossal vifte af spraglighed og mangfoldighed. Indslag og ideer til at synliggøre hver bloks politiske protest var ufattelig opfindsomme. Folkets kultur blomstrede omkring ørerne og øjnene på en i alle retninger i de omkring tre timer, markeringen varede, inden den afsluttedes med en koncert.

De politiske budskaber bredte sig over et lige så stort spekter. Trumps besøg spillede en stor rolle, hvilket udmøntede sig i feministers (mænd som kvinder) mangeartede protester over hans kvindesyn.

Sydamerikanere protesterede over USA's overgreb på deres kontinent, mexicanere protesterede over Trumps udvidelse af muren. USA's forberedelse af mere krig blev imødegået af repræsentanter af

mange folkeslag. Sympatien med Palæstina fornægtede sig ikke. Tyrkere protesterede mod Erdogan.

Man havde en fornemmelse af, at enhver plet på kloden var dækket af repræsentanter, som gav deres mishag udtryk.

Modstanden mod krig og krigsalliancen NATO var rigtig stærkt repræsenteret. Selve fredsbevægelsen er i sig selv næsten en lige så broget skare som demonstrationen i øvrigt. Den antiimperialistiske del af fredsbevægelsen var således også til stede.

Det er simpelthen for vanskeligt at give et seriøst bud på det samlede antal deltagere, men vi forsøgte at forestille os, hvor lang og bred en demonstration fra en fyldt Christiansborg Slotsplads (på begge sider af kanalen) ville være.

Vi er sikre på, at oplevelsen af dette kollektive sammenhold og kampfællesskab i masseskala har givet den samlede bevægelse et kolossalt skub i ryggen.

Magtdemonstration mod Det Muslimske Broderskab, Qatar og Tyrkiet

Af Revolusjon, Norge.

Bare to uger efter at præsident Donald Trump talte til Golfstaternes ledere i Riyadh og hyllede «the magnificent Kingdom of Saudi Arabia», gik værtsskabet løs på sin gamle rival Qatar – og dermed Det Muslimske Broderskab.

En nærmest total blokade er et forvarsel om kup og måske krig. Rivaliseringen på den arabiske halvø er ikke af ny dato, men den har aldrig været så alvorlig som nu.

Saudi-Arabien og Qatar indgik i 2014 en aftale om forbrødring og deling af interessesfærer. Saudierne mener åbentbart at Qatar har forspist sig og må sættes på plads.

Blokade og krigstrusler

I Riyadh gjorde Trump det tydeligt at Saudi-Arabien og Emiraterne er amerikanernes yndlinge. Saudi-Arabien tog ham på ordet. Sammen med Bahrain, Egypten og De forenede arabiske Emiraterne (UAE) brød de mandag 5. juni alle diplomatiske bånd med Qatar. Havnetrafik og lufrum er lukket for transport til og fra Qatar, og forbindelsen til den indflydelsesrige Tv-kanal al-Jazeera, som sender fra Doha, er blokeret. Flyselskabet Qatar Airways tvinges til at omdirigere alle sine fly over iransk og tyrkisk lufrum. Qatar er også lukket ude fra den saudistyrede alliance som terrorbomber civilbefolkningen og den shia-dominerede Houthi-milits i Yemen.

Dermed er det fuld krise indenfor den pro-amerikanske alliance på den arabiske halvø. For Qatar er situationen ekstremt alvorlig. Halvdelen af landets madforsyninger kommer (den eneste mulige) via landevejen fra Saudi-Arabien. Det som i praksis er en økonomisk blokade kan blive fulgt op af enten statskup mod emir Tamim Bin Hamad al-Thani, eller militær invasion.

«Genkøbsaftale» USA–Saudi-Arabien

Saudi-Arabien føler sig ekstra begunstiget og i en stærk position efter at have indgået våbenkontrakter med Washington for svimlende 109,7 milliarder dollars. Saudi-Arabien har desuden givet løfter om investeringer i USA i størrelsesordenen 40 milliarder dollar. Landet har fra allerede et kraftigt greb om betydelige dele af amerikansk økonomi og kan i realiteten afgøre dollarens fremtidsudsigter.

**Ufred blandt USAs
venner i mellemøsten**

Den formelle begrundelse for at støde Qatar ud i kulden er latterlig nok at landet støtter «terrorisme». Det er som om Cosa Nostra skulle anklage Camorraen i Napoli for at drive mafiavirksomhed. Flere indflydelsesrige stammer i Saudi-Arabien har knyttet bånd til emir al-Thani. Skriftlærde wahabister i Saudi-Arabien har kvitteret med at erklære at de nuværende herskere i Doha ikke længere er at betragte som del af Abdel Wahab-klanen, og derved frataget dem deres religiøse legitimitet.

Gas, olie og terrorstøtte

Al-Thani fortsætter med at støtte palæstinensiske Hamas i Gaza og holder en åben dialog i gang med Iran, Saudi-Arabiens regionale hovedmodstander. Qatar og Iran deler verdens største gasfelt, South Pars, mellem sig. Qatar er ifølge *Germany Trade & Invest* verdens største eksportør af flydende naturgas. LNG-gassen herfra er en direkte konkurrent til saudiernes udtømmelige oliefelt. Qatars iver efter at støtte «oprørerne» i Syrien mod regimet til Bashar al-Assad har sammenhæng med landets ønske om en gasrørledning gennem netop Syrien. Her har de stødt

på modstand fra Rusland og Gazprom, som ser sin monopolstilling som gasleverandør til Europa truet. Dette er en blandt flere grunde til at Moskva støtter regimet i Damaskus. I takt med at den syriske hær har drevet Al-Nusra fronten og Daesh (IS) på retræte, har Qatar justeret kursen i forhold til Rusland – blandt andet gennem store investeringer i det statslige russiske olieselskab Rosneft Oil. Tankegangen ser ud til at være: If you can't beat them, join them.

Både Saudi-Arabien og Qatar beken-der sig til wahhabismen, det religiøse fundamentet for salafistene i Daesh og al-Qaida med aflæggere som Al-Nusra fronten (omdøbt til Tahrir al-Sham efter en intern splittelse). Begge starter har været direkte og indirekte hovedsponsorer for disse terroristgrupper som har været brugt til at dele indflydelsessfærer mellem Riyadh og Doha. Syrien er det mest aktuelle og blodigste eksemplet. Begge land er også nøglestater for den amerikanske imperialismens Mellemøsten-strategi.

Regionale knudepunkter for USAs krigsmaskine

Det militær-industrielle kompleks og Washington har altid holdt tætte bånd til kongehuset Saud. Lockheed Martin, Boeing og Raytheon profiterer stort på våbenaftalerne. Den femte amerikanske flåde er baseret i Bahrain, en klientstat for Riyadh. Den største amerikanske flybase i regionen befinder sig imidlertid i Qatar. Her ligger også USAs centralkommando sammen med ca. 10.000 amerikanske soldater.

Umiddelbart vil lukkede kommunikation- og transportlinjer skabe problemer for amerikanernes militære logistik. USA er næppe udelt begejstret for at Saudi-Arabien har dristet sig til et fremstød for at gøre op med den egenrådige lillebror en gang for alle.

Washington vil kræve en hurtig «løsning» på konflikten. En sådan løsning vil betyde at Qatar bankes på plads. Militært har landet lidt at stille op med mod sin store nabo i vest, til trods for enorme finansielle muskler.

Broderskab og brodermord

Sagen er Qatar støtter «forkerte» terrorister, nemlig rundt om og i Al-Qaeda samt Det muslimske Broderskab. Qatar har i årtier været et slags ideologisk hovedkvarter og tilflugtssted for Det Muslimske Broderskab og deres medlemmer. Med Morsi-regimet i Egypten styrkede Qatar og Broderskabet sin regionale position betragtelig, med aflæg-gere fra Tyrkiet til Tunesien.

Dette tog bræt slut da Saudi-Arabien sponserede militærkuppet mod Morsi og Broderskabet og genindsatte generalerne som magthavere i Kairo. Det var et kup med folkelig forankring efter skuffelsen over Morsi-regimet som kom til magten på ryggen af det arabiske forår på Tahrir-pladsen.

Dermed satte Riyadh også Doha på plads. Qatar har tætte forbindelser med både Hamas og det tyrkiske regime, begge tæt involveret med Broderskabet.

Er Tyrkiet den egentlige målskive?

Tyrkiet forholdt sig i starten stille om golfstaternes straffeaktion mod Qatar, et land som har investeret kraftig både økonomisk og politisk i Erdoğan's regime og som Tyrkiet indgik en militær samarbejdsaftale med i 2016. Nu er Tyrkiet gået ud med varmt forsvar for Qatar, Ankara vil forstærke sin militære tilstedeværelse i landet og lover at sikre forsyninger til sine muslimske brødre. Den tyrkiske nationalforsamling har godkendt at sende hele tre tusind tyrkiske soldater til Qatar, oven i de 600 som allerede er stationeret i landet.

Et blandt flere ubesvarede spørgsmål er om det saudiarabiske fremstød sker i forståelse med USA. Mens Riyadh har egeninteresse af at tøjle Doha, har USA interesse af at øge presset på den langt fra medgørlige Recep Tayyip Erdoğan i Ankara. Det kan indikere at USA er i færd med at vende ryggen til Nusrafronten og deres salafistiske omland, det vil sige netop de grupper som har haft Tyrkiet og Qatar i ryggen. USA lader i stedet til at satse på kurderne i YPG, som sammen med den syriske hær er i færd med at sætte nådestødet ind mod Daesh-terroristenes «hovedstad» Raqqa.

Dramatiske konsekvenser

Iran ser sig på kort sigt tjent med splitelsen blandt golfstaterne. Men et Qatar som tvinges til at underkaste sig Riyadh vil byde på nye og store farer og trusler for Teheran. Sandsynligheden er stor for at skuddramaet og selvmordsaktionen i den iranske nationalforsamling har sammenhæng med hændelserne på den modsatte side af Den Persiske Bugt. Det mener blandt andet det marxist-leninistiske Arbejdets parti i Iran, som kobler terrorangrebet i Teheran direkte til Trumps besøg i Saudi-Arabien.

Det som nu sker i Golfen kan få uoverskuelige konsekvenser for hele Mellemøsten, ikke mindst for terrorsponsorernes lejesvende som opererer i Syrien. Israel, De Forenede Arabiske Emirater og kræfter i Trump-administrationen har trukket i trådene bag det som nu udspiller sig. Men de kan ha forregnet sig hvad konsekvensener angår. Det ligger op til bratte linjeskift og skiftende alliancer som kan forpurre imperialisternes strategiske mål i regionen.

Artiklen er oversat fra Revolusjon.no.

Revolusjon!

Erklæring fra Irans Arbejderparti (Toufan) om terrorhandlingerne i Teheran

1) ISIS og de hændelser der foregår i Syrien, Irak, Yemen, Afghanistan ... er resultatet af den politik der er forfulgt af den vestlige imperialisme og deres Saudi ledede allierede i regionen. Disintegration af landene i regionen finder steder i overensstemmelse med det zionistiske Israels og imperialistiske USA's interesser og tilskyndelser.

2) Terrorhandlingerne i Teheran er også resultatet af præsident Trump's besøg i Saudi-Arabien, hvor han underskrev en militærkontrakt på 110 milliarder dollars med det saudiske kongedømme. Donal Trump hældte benzin på spændingerne i regionen, især imellem Saudi-Arabien og Iran.

Spændingen imellem Saudi-Arabien og Qatar som følge af etableringen af

tættere bånd imellem Qatar og Iran., og den økonomiske blokade af Qatar kan forklares i denne kontekst.

3) Terrorangrebene i Teheran er uanset den islamiske republiks reaktionære karakter, udført med det formål at generere, forstyrrelser, borgerkrig og i sidste ende desintegration af landet. Drab og nedslagtning vendt mod det iranske folk kan ikke accepteres af nogen som helst progressiv kraft eller fredselskende person. Terroroperationen i Iran fordømmes stærkt over hele verden.

4) For effektivt at kæmpe imod fremmede magters plots og den imperialistiske terrorpolitik for destabilisering af Iran, er en masseopbakning absolut nødvendig. I stedet udnytter regimet i den islamiske republik situationen til

at styrke egne interesser ved at indføre en politik der går ud på at intensivere undertrykkelsen af massernes krav og behov. En sådan reaktionær politik fra den islamiske republiks side kan ikke give indenlandsk sikkerhed, stabilitet, ro og normalitet. Kun frihed, velfærd og ordnede forhold og enhed kan garantere sejr over terrorisme og over imperialismens lakajer.

Irans Arbejdets Parti (Toufan) udtrykker vores kondolencer overfor familier til ofrene for terrorhandlingerne. Vi fordømmer kraftigt de barbariske og terroristiske handlinger i Teheran og opfordrer folk til at være årvågne og forenede imod de farer der truer Iran.

*Irans Arbejdets Parti (Toufan)
7. juni 2017*

Oktoberrevolutionens betydning for kvindernes frigørelse

Oplæg til CIPOML's seminar om Oktoberrevolutionens betydning, Stuttgart, juni 2017

Af Dorte Grenaa

Dorte Grenaa

Oktoberrevolutionen i 1917 og kampen for at opbygge et helt nyt samfund uden udbytning er fortsat en fantastisk kilde af erfaringer og inspiration for verdens arbejderklasse og arbejdende folk. For første gang i historien blev opbygningen af socialismen en konkret virkelighed.

Oktoberrevolutionen betød en fuldstændig grundlæggende ændring af kvindernes liv og muligheder. Afgørende var, at statsmagten i arbejderklassens hænder gik direkte efter afskaffelsen af årsagen til den særlige kvindeundertrykkelse – den private ejendomsret.

”Fra det øjeblik privatejendom til jord og fabrikker blev tilintetgjort og gods-ejernes og kapitalisternes magt styrtet, er de politiske opgaver blevet enkle, klare og aldeles forståelige for de arbejdende masser og de arbejdende kvinder. I det kapitalistiske samfund er kvinden sat i en ikke-ligeberettiget stilling, der betyder, at hendes deltagelse i politik udgør en forsvindende lille del sammenlignet med mandens.”

(Lenin, Om opgaverne for den kvindelige arbejderbevægelse i Sovjetrepublikken, september 1919)

Gennem at organisere hele samfundet omkring princippet om at afskaffe udbytning af mennesker arbejdede Sovjetstaten under proletariats diktatur for at afskaffe alle former for økonomisk, social, kulturel og politisk ulighed. Inklusive den ulighed mellem mænd og kvinder, der eksisterer i ethvert klassesamfund.

Opgaverne for den unge arbejdermagt med at opbygge det nye samfund efter Oktoberrevolutionen var enorme. Indtil da havde samfundet kun være udviklet til at tjene en lille rig overklasse om-

kring zarregimet, godsejerne og kirken.

Langt hovedparten af befolkningen levede på landet i et halv-feudalt barbarisk samfund. Befolkningen under zarregimet levede i en fattigdom, hvor sult, sygdom, uvidenhed, undertrykkelse og brutalitet herskede, hvor relationer mellem mennesker var præget af dybe tilbagestående feudale træk.

Kvinden blev betragtet som familiens og mandens slave og ejendom. Det hed sig, at bonden behandlede sine dyr bedre end sin kone og døtre. I de centralasiatiske republikker var polygami og brudesalg stadig almindeligt.

Tidskriftet Rabotnitsa (Arbejderkvinder)

TEMA: Revolutionen og kvindekampen

Den socialistiske samfundsudvikling foregik i et hidtil uset tempo og omfang, trods alle forsøg på at knuse den fra reaktionens kræfter, såvel indefra som fra den imperialistiske omverden. Oktoberrevolutionen var en flodbølge af social revolutionær kraft. Den satte millioner i bevægelse for at udvikle produktivkræfterne til at skabe det materiale grundlag for et nyt samfund. Og

på samme tid for i en dialektisk proces at skabe den vigtigste kraft – det nye frie menneske.

For det bolsjevistiske parti og den revolutionære bevægelse var det selvklaart, at dette måtte gælde både mænd og kvinder.

Sovjetstaten var helt fra start bevidst om, at der måtte gøres en særlig indsats for at skabe betingelserne til at ændre kvindernes situation. Den forholdt sig til alle aspekter af kvindernes liv og frigørelse og gav dem ikke bare juridisk lige rettigheder. Den understøttede kvinderne ved at skabe de sociale strukturer, der var nødvendige for, at kvinderne kunne bruge de lige rettigheder og praktisere reel ligestilling.

Lenin har beskrevet dette både i principper og konkrete detaljer.

2. Ligestillings-principper i forfatning, juridisk og i familien

Få måneder efter Oktoberrevolutionen blev de fornødne skridt taget til at udvikle et helt nyt juridisk system af lovgivning, hvis fundament var kvindernes fuldstændige ligestilling i samfunds-, arbejds- og familielivet.

Der blev indført en ny ægteskabslov, hvor konceptet om ”familiens overhoved” blev forbudt og alle love, der baserede sig på slaveri af kvinden, blev afskaffet. Ægteskab blev en privatsag mellem to personer. Der blev ikke juridisk skelnet mellem gifte/ugifte, registrerede og ikke registrerede ægteskaber. Også det hæslige patriarkalske begreb ”uægte børn” – om børn født uden for ægteskab – blev afskaffet. Alle børn fik lige rettigheder og betragtet som ligeværdige. Mænd og kvinder fik lige arveret.

Både kvinder og mænd kunne frit vælge deres livspartner, job og profession. Begge parter kunne beholde sit oprindelige statsborgerskab, navn og selvbestemmelsesret i alle enkeltheder.

Kvinder og mænd fik samme ret til og rettigheder ved skilsmisse. Begge forældre var forpligtiget over for deres børn i forhold til forsørgelse og uddannelse uanset civilstand. Den sovjetiske forfatning indførte som den første stat i verden valget af alle personer af begge køn over 18 år.

Indførelsen af ligestillingsprincipper i forfatning og lovgivning var et enormt signal om et helt nyt syn på kvinden som et ligeværdigt medmenneske og samfundsborger. Et kvindesyn, der også fik stor betydning for kvinderne i den kapitalistiske verden, for alle verdens kæmpende kvinder og den kamp, der er blevet ført lige siden for ligestilling og frigørelse.

3. Kvinders arbejde skifter karakter

Sovjetstaten indførte lige løn for lige arbejde. Hvad kapitalismen endnu ikke har formået i mere end et århundrede efter, at kravet blev rejst, gennemførte arbejdermagten på få måneder. Det var en klar opmuntring og mobilisering af kvinderne til at komme ud i produktionen og på arbejdsmarkedet. Det gav samtidig kvinder mulighed for at opnå den økonomiske uafhængighed, som de af bitter erfaring ved er så nødvendig for deres selvstændighed.

En lang række arbejderrettigheder i produktionen blev indført.

Arbejdsdagen blev løbende sat ned med flere timer i de efterfølgende år. Det var samtidig en arbejdsdag, der indeholdt tid til faglig uddannelse. Arbejdere fik ret til ferie, hvis længde varierede mellem 2 uger til en måned alt efter arbejdets art.

Der indførtes sociale rettigheder og forsikring betalt af virksomheden, uanset om man arbejdede i en statsforetagende, kooperativ eller privat virksomhed. Forsikringen omfattende sygdom, arbejdsløshed, graviditet, invaliditet og understøttelsen af familien ved dødsfald, ligesom folkepension fra staten blev indført.

I erkendelse af at kvinder kan få børn blev der indført særlige arbejderrettigheder og social sikring for de ar-

bejdende kvinder. En række arbejdsmiljøhensyn skulle tages allerede ved konstateret graviditet. Der blev indført barselsorlov – 2 måneder ved fysisk arbejde, 6 uger ved intellektuelt arbejde. Tilbage på arbejde fik småbørnsmødre ret til pauser til at amme deres baby. Mødrene fik fuld løn under barsel samt en særlig understøttelse til dækning af ekstra udgifter og barnepleje de første 9 måneder.

N. Krupskaja (1869 – 1939) var en af lederne i den revolutionære bolsjevistiske bevægelse. Efter Oktoberrevolutionen spillede hun en nøglerolle i udviklingen og opbygningen af det nye uddannelsessystem som ansvarlig folkekommisær (minister) for voksenundervisningen og bevægelsen for udviklingen af folkebiblioteker. Krupskaja var medlem af den øverste Sovjetledelse. Hun var desuden Lenins livskammerat og livsledsager.

Et samfund, der stort set manglende alt, og som samtidig satte arbejdstiden ned – noget sådant var aldrig set før. Man indførte planøkonomi fri for kapitalismens anarkiske spild af produktion og resurser. Man indførte den 'uafbrudte arbejdsuge', hvor produktionsapparatet kørte uafbrudt dag og nat ugen igennem, og arbejderne arbejdede i skift.

Denne udnyttelse af resurserne, det voldsomme tempo i industrialiseringen, den nedsatte arbejdstid og organiseringen af arbejdet betød, at man allerede i sommeren 1930 havde afskaffet arbejdsløshedens svøbe. De tidligere

kontorer for udbetaling af arbejdsløshedsunderstøttelse blev omdannet til centraler for planmæssig fordeling af arbejdskraft.

De første 5-årsplaners teknologiske forandringer af industriproduktionen skabte nye og flere job for kvinderne. De skabte også de materielle betingelser for en række forbedringer af kvinder og børns og befolkningens liv. Den frigørende kraft fra kollektiviseringen af landbruget rejste en ny bølge af revolutionær energi og mobiliserede store nye kvindemasser på landet. Kollektivbrugene gav dem helt nye muligheder for at bruge deres evner og arbejdskraft.

Før 1917 under Zarregimet var kvinders arbejde karakteriseret af slaveliggende arbejde om dagen i landbruget for så at vende hjem til husarbejdet og mandens skældsord og tæv om aftenen. I byerne bestod det af ringeagtet lavtlønnet kvindearbejde og det individuelle dobbeltarbejde med hjem og børn.

Efter Oktoberrevolutionen skiftede kvindernes arbejde karakter til organiseret kollektivt og samfundsmæssigt arbejde.

Denne udvikling gik hurtigst i storproduktionen. Her voksede nye statsfabrikker frem, der blev indrettet efter både mænds og kvinders behov, hvor erhvervsarbejde blev kombineret med uddannelse, familie og børn, boligområder og transport. Denne udvikling måtte nødvendigvis gå langsommere på landet i kooperativer og i småproduktionen og småbrugene.

4. Adgang til uddannelse i masseomfang

I et samfund, hvor langt de fleste var analfabeter, hvor uddannelse havde været et privilegium for de få, og hvor produktionen ikke var udviklet, måtte uddannelse være et nøglespørgsmål. Uddannelse i masseomfang og hurtigt tempo. Ikke mindst for kvinderne, der i høj grad havde levet i med et tvungen kulturelt og socialt mindreværd.

Alle uddannelsesinstitutioner blev åbnet for kvinder, så de kunne forbedre deres faglige og sociale kompetencer

og uddannelsesniveau. Der blev givet særlig støtte til at gennemføre uddannelserne i alle sektorer. Kvinderne fik mulighed for at forbedre deres kvalifikationer som en del af deres arbejdstid, samtidig med de blev inddraget i industrien og den offentlige sektor.

Sovjetstaten påbegyndte opførelsen af hele det polytekniske og enhedsskolesystem med tilhørende uddannelsesinstitutioner fra skoler til børn til tekniske skoler og arbejderuniversiteter. Der skulle uddannes lærere og skaffes undervisningsmateriale overalt. Samtidig organiserede arbejdere og bønder biblioteker, læsesale og undervisning i at læse og skrive på kooperativer på fabrikker, i den offentlige sektor og i boligområder. Hele samfundet var inddraget i dette gigant projekt. Børn og unge underviste f.eks. landbokoner i at læse og skrive som led i at udrydde alfabetismen.

Satsningen på uddannelse skulle afhjælpe den enorme mangel på kvalificeret arbejdskraft og på adgang til viden. For kvinderne i land og by var deres deltagelse i uddannelse både en mulighed for at kvalificere sig til flere job. Men også en anerkendelse af, at kvinder har en forstand, som vil lære noget, øjne, som vil se, ører, der vil høre, og stemmer, som vil høres.

Kirken og religionen, der under zarregimet var en enorm magtfaktor og en konstant kilde til at holde kvinderne i åndsformørkelse og undertrykkelse, blev nu adskilt fra uddannelsessystemet. Religion blev betragtet som en privat sag.

5. Sikring af børn og mødre – adgang til abort

Før Oktoberrevolutionen havde det store flertal af kvinderne hverken mulighed for at give deres børn en tryk opvækst eller bestemme, hvor mange børn de ville have. Børnedødeligheden var skyhøj, kvinder døde i barselseng og af alt for mange børnefødsler. Kvinder blev skamferede og døde af illegale aborter under uhumske og ukyndige omstændigheder.

Nedenstående eksempler illustrerer

omfanget af de vanskeligheder, man var oppe imod, og samtidig, hvor detaljeret og grundigt Sovjetmagten arbejdede for at forbedre kvinder og børns vilkår.

En lov fra 1920 gav kvinderne adgang til at få foretaget abort inden for de første 3 måneder. Indgrebet måtte kun udføres af læger på sygehuse og var gratis for arbejdere. Det blev bevilliget af helbredsmaessige og sociale grunde, der kunne give en vanskelig start for enten det kommende barn eller mor. Bevillingen blev truffet af et udvalg bestående af en læge og to kvindelige arbejdere. Sådanne udvalg blev etableret på ethvert "Rådgivningscenter for kvinder".

TEMA: Revolutionen og kvindekampen

Et årti efter legaliseringen af abort konstaterede Instituttet for Mødre- og Børnebeskyttelse, at det endnu ikke var lykkedes at afskaffe de illegale aborter. Man pegede på flere årsager. Der fandtes nogle steder stadig et stort antal kulturelt tilbagestående kvinder, der ikke turde stå frem og søge adgang til legal abort. Det gjaldt især i landsbyerne. Andre steder, navnlig for byerne, var der ikke hospitalsplads nok til alle, der henvendte sig. På trods af disse faktorer var det lykkedes at nedbringe antallet af illegale aborter og tallet for dødelighed som følge af illegal abort ganske betydeligt.

I kampen for at udrydde den illegale abort og undgå, at kvinder følte sig nødsaget til at få abort, prioriterede Sovjetmagten flere elementer. Ikke mindst at udbygge sundheds- og hospitalsvæsenet, sikre kendskab og adgang til prævention og sikre udbygningen af et godt socialt omsorgssystem – og naturligvis det målbevidste arbejde på at skaffe alle samfundsborgere menneskelige vilkår.

Fra 1918 påbegyndes organisering af en omfattende mor-barn-omsorg. For Sovjetunionen var den enkeltes sundhed et samfundsanliggende. Man

oprettede systemer og strukturer, der kunne sikre, at de bedste sundhedsfaciliteter og ekspertise blev opnåelige for alle i samfundet, ikke mindst for gravide kvinder, spædbørn, børn og andre grupper med særlige behov. Der blev oprettet spædbørns- og svangerskabsklinikker, barselshjem for mødre og spædbørn, kurser i spædbørnspleje. Og børneklinikker.

Sikring af pasning af børnene, mens forældre var på arbejde, med opbygning af vuggestuer og børnehaver, blev ligeledes betragtet som en samfundsopgave. Den blev påbegyndt i stor stil – på fabrikkerne, i boligdistrikterne, i landsbyerne – ligesom skoler, ungdomsklubber børne- og ungdomsforbund blev organiseret.

Alle disse tiltag havde stor betydning for kvindernes samfundsmæssige deltagelse og frigørelse.

6. Socialiseringen af husarbejdet og kollektive løsninger

For at kvinderne for alvor kunne begynde at deltage på lige fod med mændene i opbygningen og ledelsen af den nye sovjetstat, var det nødvendigt at tage fat på det årtusindgamle dobbeltarbejde og bindingen til det evigt gentagne husarbejde i hjemmet.

Man oprettede bl.a. folkekøkkener som kollektive spisehuse, kollektive fællesvaskerier og værksteder for reparation af tøj. I 1923 oprettedes Narpit, Institutionen for Folkeernæring. Den havde til formål at hjælpe med oprettelsen af offentlige spisesteder, f.eks. med at skaffe kredit, forsyning af produkter og udstyr. Det var samtidig et initiativ til at løfte befolkningens almene dårlige ernæringstilstand.

Den enkelte kvindens binding til det individuelle husarbejde i hver enkelt familie måtte erstattes af kollektive løsninger gennem en socialisering af husarbejdet.

Denne problemstilling blev også tænkt ind i organiseringen af de nye boliger og byer. Overalt i 1917 var bolignøden

alvorlig. I storbyernes gamle arbejderkvarterer fandtes hverken gas, elektrisk lys, vand eller kloakering. Mennesker var stuvet sammen i små mørke og fugtige rum. Nu byggede man nye byer, der som det mest fremskredne havde kollektive huse. Disse var med fælles spisesale, fælles biblioteker og læsesale, fælles rum til børn, hvor de kunne lege og læse lektioner. Og hvor der ikke var for lang vej mellem arbejde, bolig, skoler, institutioner, butikker og fritids-, sports- og kulturhuse og alligevel lys, luft og grønne områder indimellem.

Overgangen fra individuelt smålandbrug til kollektivt brug betød for den fattige bondekvinde afskaffelsen af et århundrede gammelt slaveri. Maskinerne på kollektivbruget erstattede det grove fysiske arbejde, som kvinden havde udført. På kollektivbrugene arbejdede kvinder på lige fod i al slags arbejde som f.eks. traktorførere. Kollektivbrugene oprettede vuggestuer, børnehaver og skoler. Kvinderne fik adgang til viden og uddannelse.

I de asiatiske sovjetrepublikker med dybt rodfæstede patriarkalske feudale klansamfund var det ungdommen og de unge kvinder, der tog aktiv del i kvindernes frigørelse. I disse republikker var det nødvendigt, at man oprettede særlige klubber, skoler og læsestuer kun for kvinder.

En særlig form for oplysningsarbejde blandt nomadebefolkningen blev kaldt "de røde telte". Med en jordemoder, bibliotekar og lærer drog de fra sted til sted og underviste i at læse og skrive, i børnepleje og juridiske tvivlsspørgsmål. De organiserede desuden faglige sammenslutninger for tæppevæverskerne i den eksisterende hjemmemerindustri. I bjergområder blev tilsvarende organiseret 'bjergboerskens hytter'.

Spørgsmålet om kvindernes frigørelse og kollektive livsformer hænger uløseligt sammen. Livet i små individuelle familiegrupper er langt mere hæmmende for kvinden end for manden. For kvinden er det sværere at tilsidesætte hensynet til den lille familie for at deltage i opgaver, der ligger udenfor og

er af samfundsmæssig karakter, fordi kvinden står med hovedansvaret for familiens trivsel.

Kollektiv levevis med fælles børneopdragelse, husholdning og kultur frigav en umådelig mængde af energi af resurser, når millioner af kvinder hver eneste dag kunne fritages for timers individuelt arbejde med hjem og børn. Det bolsjevistiske parti fremmede dette synspunkt ved eksempels magt og ved at skabe de materielle betingelser for, at det kunne lade sig gøre.

Alexandra Kollontay (1872-1952) russisk kommunistiske revolutionær og fra 1915 medlem af det Bolsjevistiske parti. Hun blev efter Oktoberrevolutionen den første kvindelige minister i verden – Folkekommissær for udviklingen af det sociale område og senere ambassadør i Norge, Sverige og Mexico.

7. Kvindernes deltagelse og organisering i revolutionen

De kvindelige arbejdere spillede en stor rolle i den revolutionære bevægelse allerede fra revolutionen i 1905. Bolsjevikkerne arbejdede for at organisere kvinderne i fagforeninger. De kæmpede for kvindernes rettigheder og for enhed i arbejderklassen mod tilbagestående fordomme blandt mandlige arbejdere – bl.a. om kvindernes ligeværd i arbejderklassen og ret til arbejde. Der blev organiseret massestrejker og demonstrationer blandt de kvindelige arbejdere. Kvindernes krav om ligeløn, barsel, børnehaver og beskyttelse mod misbrug og vold blev en integreret del af det bolsjevistiske partis politiske program.

I 1914 udgjorde kvinderne 25 % af den industrielle arbejdsstyrke; i 1917 var den vokset til 40 %. Det var først og fremmest i tekstilindustrien og den metallurgiske krigsindustri, som ufaglærte kvinder blev trukket ind i under verdenskrigen.

Ved gennemførelsen af Oktoberrevolutionen 1917 sluttede masserne af fattige kvinder på landet sig til dens krav om fred, brød og land. Befolkningen på landet udgjorde på tidspunkt 80 % af hele befolkningen.

Lenins og Stalins bolsjevistiske parti var fuldt bevidst om, at en revolution ikke kunne gennemføres uden kvindernes deltagelse og opbakning, og at et særligt systematisk arbejde blandt kvinderne var nødvendigt for at opnå dette. Enten ville kvindemasserne blive vundet for revolutionen eller tabt til reaktionen.

De bolsjevistiske kvinder deltog i det illegale revolutionære arbejde. Bl.a. stod mange af dem for 'sikre tilflugtssteder', som var en yderst farlig aktivitet. Mange af dem blev ligesom mændene arresteret og sendt til Sibirien eller i eksil.

Under Oktoberrevolutionen i 1917 deltog de bolsjevistiske kvinder også i de revolutionære aktiviteter: transport af våben, kommunikation, taler, omsorg for de sårede og tusinder af andre opgaver. De deltog i de væbnede kampe og kæmpede og døde side om side med mændene i Den Røde Garde.

Bolsjevikernes linje i organiseringen af kvinder var at rejse krav om ligestilling og kæmpe mod kvindeundertrykkelse, men den var samtidig at forklare, at forudsætningen for at gennemføre dette var en socialistisk revolution. Avisen 'Rabotnilsa', med bl.a. Krupskaja og Kollontaj i redaktionen, spillede en særlig rolle i at oplyse, bevidstgøre og mobilisere kvinderne omkring dette og deres rolle i revolutionen.

Allerede før Oktoberrevolutionen havde det bolsjevistiske parti en forholdsvis stor andel af kvinder, og den blev endnu større derefter. Fordi det kommunistiske parti lagde særlig vægt på

arbejde blandt kvinder, blev deres evner og energi udløst til at spille en stor rolle. Man indkaldte bl.a. konferencer for at diskutere med arbejdersker og landbokvinder, hvordan arbejdet for dette bedst kunne udføres.

Efter Oktoberrevolutionen blev centret for det særlige arbejde blandt de brede kvindemasser under partiets ledelse de såkaldte 'delegeretforsamlinger af arbejdersker og landbokvinder'. I hver bedrift og overalt valgtes en delegeret for hver ti kvinder. De dannede 'delegeretkorps', hvis opgaver var: 1) at oplyse kvinderne om deres rettigheder og lære dem at bruge dem. 2) at forøge deres politiske forståelse. 3) at forberede dem til at deltage i arbejdet for det socialistiske samfund.

Den fremtrædende bolsjevik Nadezda Krupskaja, Lenins livskammerat, beskriver, hvordan kvinder og mænd forandrede sig med den revolutionære udvikling og følte sig som 'produktionens herrer'. Hun understreger den enorme og konstant fortsatte bevidsthedsudvikling, Oktoberrevolutionen bevirkede i en tale ved det fælles plenarmøde i det kommunistiske parti, 1928:

"Hvis vi sammenligner en moderne landsby med den gamle landsby, vil vi se, at med hensyn til øget velstand er der måske ikke sket så meget, men hvad ser vi? Vi ser, at landsbyen summer af et enormt organisatorisk arbejde. Vi ser en masse organisationer – landsbyråd, komiteer til gensidig hjælp, Kom-somol, Kvindeafdelingen osv. Vi ser Kooperationen, som skaber en enorm omvæltning i landsbyens økonomi. Og når man ser, hvordan hele landsbyen har taget de nye principper til sig for at reorganisere deres liv, så husker man Vladimir Iljitjs (Lenins) ord: Nøglen til den socialistiske opbygning ligger i organisering."

Bolsjevikpartiet gjorde også en særlig og stor indsats for at inddrage og sikre kvindernes deltagelse i Sovjetmagtens ledende organer på alle niveauer fra top til bund og i alle sektorer for således at få udfoldet det reelle demokrati, som arbejdermagten (proletariatets diktatur) skabte.

8. Oktoberrevolutionens betydning for verdens kvinder

Oktoberrevolutionen ændrede synet på kvinder og deres syn på sig selv verden over. Et nyt kvindebillede som ligeværdig samfundsborger og kæmper blev skabt, og det gav genklang blandt verdens kvinder.

Clara Zetkin (1857 – 1933) spillede en stor rolle i organiseringen af de tyske arbejderkvinder, både som teoretiker og som leder i den internationale socialistiske kvindebevægelse og i den kommunistiske tyske og internationale bevægelse. I 1910 grundlagde Clara Zetkin Kvindernes Internationale Kampdag 8. marts.

I Den Europæiske Unions/EU's historieskrivning hedder det sig i dag, at de europæiske kvinder fik valget, fordi de under 1. verdenskrig havde vist sig som ligeværdige partnere. Dette er rent hykleri og bedrag. Det var derimod ikke mindst presset fra Oktoberrevolutionen og dens nye kvindesyn, som tvang de fleste kapitalistiske regeringer til at give efter for kvindernes årtiers lange valgetrækskamp.

Millioner af kvinder i den vestlige verden var under verdenskrigen blevet rykket ind i produktionen som en del af arbejderklassen. Det var noget, man uden Oktoberrevolutionen ville have betragtet som et midlertidigt historisk fænomen. I stedet betød det en blomstring af kvindernes og arbejder-

klassens kamp og samfundsmæssige deltagelse.

Oktoberrevolutionens omvæltninger og forandring af arbejderklassens liv betød i det hele taget et vældigt socialt og politisk pres på de kapitalistiske regeringer og de reformistiske classesamarbejdspartier. I nogle lande nedslagede de brutalt arbejdernes kamp andre steder måtte de give indrømmelser i form af store arbejder- og sociale reformer for at undgå revolution. Det var også den egentlige baggrund for de nordiske socialdemokratiers velfærd- og classesamarbejds-stater. Der i dag er ved at smuldre helt væk under pres fra reaktionen og den imperialistiske økonomis umættelige krav om profit.

Når det kun godt to årtier senere lykkedes Sovjetmagten at slå fascismen tilbage som hovedkraften i sejren over det Nazityskland, der dengang var kernemagten i den frådende kapitalistiske reaktion, var en af årsagerne kvindernes ændrede situation under socialismen. Et stort antal kvinder var uddannet og parat til ikke kun at gå ind i krigsproduktionen og kæmpe bag linjerne, men til at varetage de samme opgaver som mændene, militære som civile.

Kvinderne var ikke længere en reserve, der kunne trækkes ind. Sovjet-folket havde fordoblet sine kræfter ved at kvinderne rykke frem som ligeværdige.

Med revisionismens magtovertagelse efter Stalins død og den fremadskridende genrejsning af kapitalismen blev også mange af kvindernes store fremskridt slået tilbage og afløst af tilbageskridt. Og i dag står kvinderne i de tidligere Sovjetrepublikker med alle de problemer, som kapitalismens kvindeundertrykkelse giver.

For nylig er vold i hjemmet mod kvinder blevet afkriminaliseret og gjort til en privat sag i Rusland. De tidligere store landvindinger under Oktoberrevolutionen og opbygningen af socialismen forsøges holdes skjult, såvel i den kapitalistiske som i den tidligere socialistiske lejr.

De enorme fremskridt opnået under

socialismen krævede en kraftanstrengelse af dimensioner, det er svært helt at forestille sig i dag. Samfundet manglede alt, hvad der kunne skabe betingelserne for bedre vilkår – mursten til at bygge børnehaverne med, bøger og lys til lære at læse ved, tilstrækkelig mad til at føde børnene med, vand til at vaskes sig ved, maskiner til at producere, råstoffer, kraftværker, infrastruktur – og ikke mindst uddannelse af en hel befolkning til at løfte en hel ny samfundsombygning.

Kvindernes fremskridt krævede derudover et opgør med århundreders religiøs patriarkalsk, feudal og mandschauvinistisk tankegang, hvis indflydelse rakte helt ind i arbejderklassens egne rækker. Og dermed også ind i det bolsjevistiske parties egne rækker. Kampen for kvindernes frigørelse blev og måtte føres som en del af den fortsatte klassekamp under socialismen.

Hvis man stiller spørgsmålet: Opnåede kvinderne fuldstændig ligestilling og frigørelse i perioden med opbygningen af socialisme efter Oktoberrevolutionen? Så må svaret være nej. Det var simpelthen ikke muligt i løbet af den korte historiske periode og betingelser at skabe og opnå de fuldstændige samfundsmæssige materielle, politiske, sociale og kulturelle betingelser for dette. Men faktum er at de opnåede et kæmpe skridt videre end nogensinde før.

Oktoberrevolutionen bekræftede til fulde de teser om kvindernes kamp for frigørelse, som den store tyske kommunistiske leder Clara Zetkin har sammenfattet. Nogle hovedkonklusioner er:

1) at arbejderkvindernes kamp for frigørelse ikke kan adskilles fra arbejderklassens samlede kamp og den revolutionære kamp for socialisme. 2) at kvindernes endelige frigørelse kun kan vindes gennem revolution og opbygningen af socialisme. 3) at kvindernes inddragelse og deltagelse er afgørende for revolutionens og socialismens sejr, og at et ganske særligt og systematiske arbejde blandt kvinderne må organiseres og udføres for at sikre dette.

Det er forsat fuldt gældende i året

2017. CIPOML's platform for kvindernes kamp i dag bygger på de samme grundlæggende teser. Selvom mange forhold er anderledes end i 1917 – produktivkræfterne er langt mere udviklet, arbejderklassen og kvindernes del af den er langt større, og kvinder har langt flere rettigheder end dengang.

TEMA: Revolutionen og kvindekampen

For nutidens unge kvinder i de europæiske lande synes ligestilling i loven at være en selvfølgelighed. De har ikke kendt andet. Men de mærker samtidig, at forudsætningerne for at udnytte ligestillingen er vidt forskellige i praksis og dybt afhængig af den enkelte kvindes økonomiske situation. Og at kvinderettigheder som en menneskeret alligevel ikke gælder alle mennesker.

Millioner af arbejderkvinder i de europæiske lande og EU står ansigt til ansigt med massearbejdsløshed, uligeløn,

fattigdom, tab af sociale rettigheder, sammenbrud af offentlige sundheds-, uddannelses- og sociale systemer, der bliver erstattet af private forretningsmodeller for dem, der har råd. Kvinder står over for vold, mishandling, sexchikane, de står med frygten for deres børns fremtid, med truslen om krig og miljøkatastrofer.

Oktoberrevolutionen bekræfter socialismens fuldstændige overlegenhed som samfundssystem, så længe arbejderklassen har magten. Selvom socialismen ikke eksisterer som system i dag, så lever vi fortsat i imperialismens og de socialistiske revolutioners epoke, hvor socialismen er sat på dagsordenen.

Frederick Engels betegnede i sit værk 'Familiens, privatejendommens og statens oprindelse' fra 1884 indførelsen af privatejendommen som kvindernes verdenshistoriske nederlag. Oktoberrevolutionen med privatejendommens afskaffelse viste og viser vejen til kvindernes verdenshistoriske sejr.

Økonomisk indsamling i 100 året for Oktoberrevolutionen

Økonomisk indsamling fra november 2016 – november 2017 til fordel for aktiviteter i 100 året for Oktoberrevolutionen

NU OGSÅ MOBILEPAY: 50 55 99 30 – Oktober Bogcafé
Oktober Bogcafé MobilePay nummer er: 50 55 99 30.

Husk skriv besked: Støtte.

Alle bidrag modtages med stor tak!

Eller brug Oktobers konto:

Bankkonto 1551 – 166 34 271 - Giro 1-663-4271

Tag på Rødt og Revolutionært Sommertræf sidst i juli – og få noget med hjem!

Torsdag den 27. juli fra kl. 12 – søndag den 30. juli kl. 12 Ved Fåborg, Sydfyn

Sommertræffet tager nogle af de vigtigste spørgsmål i den sociale og politiske kamp i dag op og stiller spørgsmålet: Hvad kan der gøres?

De enkelte temaer indledes af en eller flere oplægsholdere, der er aktive på området – med efterfølgende åben diskussion. Alle interesserede kan deltage.

Det finder sted fra torsdag den 27. juli til søndag den 30. juli 2017 ved Fåborg på Fyn.

PROGRAM

Torsdag den 27. juli

12 -14: Ankomst.

Kl.14: Velkomst ved Dorte Grenaa, formand, APK.

Kl. 15: Status på den danske og internationale fredskamp.

Der lægges op til en voldsom global oprustning som besluttet på det seneste NATO-topmøde. De danske militærdgifter vil eksplodere frem mod 2015. Det skal betales med flere nedskæringer.

Oplæg ved Gerd Berlev fra Tid til fred/ Aktiv mod krig, mangeårig aktivist og en hovedkraft i den danske krigsmodstand.

Kl. 19: Efter OK2017: Det nye op-sving i arbejdspladsernes kamp

Selvom store faggrupper sagde Nej til det ringe resultat af OK2017, blev det alligevel trumfet igennem i kraft af de udemokratiske sammenkædningsregler. Det har udløst en kamp mod den klassesamarbejdende og alt for kompromisglade fagtop. Medlemmerne har fået nok og vil se en anden kurs – en kamplinje.

Oplæg ved Franz Krehjerg, faglig aktiv.

Fredag den 28. juli

Kl. 10: Det hedder stadig Ud af EU!

Den europæiske union bevæger sig hurtigt i retning af Europas Forenede Stater, anført af det nye makkerpar Merkel og Macron. Beslutningen om britisk udtræden har udløst en dyb krise i Unionen. Modsætningerne i forhold til Trumps USA vokser.

Hvad betyder det for Danmark og den danske EU-modstand? Hvordan styrkes den brede folkelige modstand og Folkebevægelsen mod EU?

Oplæg ved Hans Hansen, Esbjerg, medlem af Folkebevægelsen mod EU's

landsledelse, og Lisbet Bonde, Herlev, aktiv i EU-modstanden siden 1971.

Kl. 15: Globale brændpunkter

Arbejderklassens og folkenes kamp for sociale fremskridt, demokrati og national selvstændighed i dag: Modsætningerne mellem imperialistmagterne vokser, den globale udplyndring tager til, krige og rovdrift gør millioner til flygtninge. Hvordan styrkes kampen og den internationale solidaritet, og hvad er den nye kommunistiske verdensbevægelses og CIPOML's rolle?

Oplæg ved Klaus Riis, redaktør af Kommunistisk Politik, tidligere formand for DKP/ML.

Kl. 19: Kampen for overlevelse og velfærd – og solidariteten som vokser frem

Line Lazarus, aktivist, blogger og kæmper mod fattigdomsreformerne om sine erfaringer, og Gert Madsen, Randers om organisering og solidaritet.

Lørdag den 29. juli

Kl.10: Næstehjælpere og sociale bevægelser

Fattigdoms reformerne har mobiliseret tusinder landet over til organiseret og aktiv modstand. Næstehjælperne er et netværk for protest og praktisk hjælp til reformramte.

Oplæg ved Linda Villadsen og Carsten Larsen, initiativtagere til Næstehjælperne.

Kl. 15: Revolution og socialisme i Danmark og kampen for et stærkt revolutionært alternativ: En ny generation på banen

To fra den nye generation af revolutionære: Marie Herget Kristensen, aktiv kommunist siden Rød Ungdom, og Kristian Dalgaard, APK og KPnetTV, holder oplæg om opbygningen af en stærk revolutionær bevægelse i dag.

Aften: Festmiddag og afslutningsfest

Søndag den 30 juli

Formiddag: Afrejse

Dette er bare det politiske program. Der er dejlige omgivelser, udflugter, – og kokken laver sund og lækker mad.

Børnepasning og børneprogram – Tag hele familien med!

Pris 995,- kr. for tre overnatninger og mad. Mulighed for rabat for studerende og fattigrovere.

Tilmelding:

Oktober Bogbutik København
Vesterfælledvej 1B
1750 København V
Tlf. 50 55 99 30
info@oktobernet.dk

Flere oplysninger på facebook siden Rødt og Revolutionært Sommertræf.

Den tyrkiske arbejderklasses dagblad Evrensel er nu daglig netavis på engelsk

Nu er det muligt at følge med i den tyrkiske arbejderklasses kamp på daglig basis også uden at kunne sproget. Arbejdernes dagblad Evrensel har netop startet en engelsk hjemmeside – Evrensel Daily.

Den engelske udgave vil først og fremmest bringe politiske kommentarer og interviews, både fra Tyrkiet og internationalt.

Evrensel ('Universel' eller 'Global') så dagens lys for første gang i 1996 og har siden etableret sig som landsdækkende avis for arbejderne i Tyrkiet, tyrkiske såvel som kurdiske osv. Det er sket trods dramatiske forfølgelser, arrestationer, beslaglæggelser, retssager, mord på en journalist og senest repression fra Erdogan-regimet.

I et interview fortæller chefredaktøren Fatih Polat, at Evrensel udsprang af arbejdernes og de offentligt ansattes

massekampe i slutningen af 1980'erne og 90'erne:

– På et tidspunkt, hvor de arbejdende masser er på gaden med et ønske om en ny verden, og hvor nøden, terror, krig, racisme og reaktion er udbredt, er de positive udsigter for arbejderpressen klart forbedrede.

Fatih Polat fortæller også om de økonomiske og andre praktiske vanskeligheder, udgivelsen af et dagblad uden stærke kapitalgrupper i ryggen står over for, ved siden af den politiske repression. Indtil videre er det udkommet i mere end 20 år.

Avisen udgives af Tyrkiets Arbejderparti/EMEP – medlem af Den Internationale Konference af Marxistisk-Leninistiske Partier og Organisationer (CIPOML).

www.evrensel.net/daily

The screenshot shows the Evrensel Daily website interface. The top navigation bar includes the site's logo and links for News, Opinion, Interview, Subscription, and a Turkish language option. The main headline is about Turkey's parliament approving troop deployment to Qatar, accompanied by a video player. A sidebar on the right offers social media connections and a newsletter subscription. Below the main article, there's an opinion piece by Ihsan Caralan regarding Trump's foreign policy. A 'Latest' section on the right lists recent news items with timestamps.

Åbent brev fra HK-ansatte til Simon Tøgern: Situationen efter OK17 er alvorlig

De HK-ansatte i BJMF har sendt et åbent brev til Simon Thøgersen, formand for HK Privat, efter OK17. Modsætningerne i fagbevægelsen, som kom op til overfladen i forbindelse med fagtoppens Ja til 42 timers arbejdsuge m.m., er ikke blevet mindre. Kampen for at skrotte de udemokratiske sammenkædningsregler fortsætter.

Kære Simon

Vi er medlemmer af HK og ansatte i 3F BJMF i Valby. Vi er ikke selv omfattet af de overenskomster, der netop har været til afstemning, og var derfor heller ikke stemmeberettigede. Men det afholder os ikke fra at have en mening om OK-resultatet og ikke mindst den retorik, du m.fl. har fremført.

Når vi henvender os til dig, er det, fordi du er den øverste i HK's hierarki i denne forbindelse.

Vores arbejdsplads er fagforening/A-kasse for forskellige byggearbejdsbrancher, hvor murere, tømrere/snedkere og jord- og betonarbejdere udgør de største grupper, men vi har også træindustri, gartnere m.v.

De fleste af disse brancher blev skoldet godt og grundigt i de nye 2017-overenskomster. De fik ikke opfyldt et eneste af deres overenskomstkraav, og nogle brancher mistede ligefrem hårdt tilkæmpede rettigheder. Det er meget beskæmmende, at alle de forringelser, de nu må tåle, end ikke er blevet mødt af ordentlige aftaler i forhold til at dæmpe op for social dumping.

Vi mener, at byggearbejdernes utilfredshed og modstand mod forliget ikke bliver taget seriøst.

Det er useriøst blot at henvise til fortolkning af systematisk overarbejde og de famøse 42 timer, når det bl.a. også handler om, at murerne indtil nu slet ikke har kunnet pålægges overarbejde.

Det er useriøst at fremhæve stigninger i priskuranten, når isoleringsarbejderne

helt har mistet akkordretten. Hvad skal man bruge en stigning til, som man ikke har hjemmel til kræve?

Det er useriøst, når man lukker øjnene for, at mange af aftalerne slet ikke kan overføres til brancher med mange akkordsvende og mange skift af arbejdsgiver i løbet af et arbejdsår.

Det er useriøst at give politiske partiers ageren under OK-forhandlingerne skylden for det store nej. Det er manglende respekt for demokratiet og for medlemmers evne til at tage stilling til OK-resultatet. Det handler om, at 77% af 3F's byggemedlemmer på landsplan stemte nej, og hele 93% af byggearbejderne i 3F BJMF. Så mange kan trods alt ikke styres af Enhedslisten.

Vi skammer os over vores fagforening, når vi hører udtalelser fra dig om, at flertallet "ikke lod sig narre" ... Ikke lod sig narre! Hvis nogen ikke lader sig narre, betyder at andre har haft til fortsat at snyde, lokke ved at lyve, at de er uhæderlige. Hvem er modstanderen i dine øjne? Åbenbart ikke arbejdsgiverne, men derimod andre lønmodtagergrupper under LO.

Det er arrogant i den grad at tale ned til og om dem, der jo bare har brugt deres stemme- og taleret, bare fordi de ikke er enige med dig.

Fagbevægelsen er blevet splittet ved

denne overenskomstforhandling, og der er brug for få klinket skårene.

Situationen efter OK17 er meget mere alvorlig, end mange nok forestiller sig.

Der er brug for en regulær og åben debat om, hvordan vi demokratiserer den danske model, hvordan vi tilgodeser forbund og brancher med andre interesser end vores.

Vi må tale om sammenkædningsreglerne, og vi bakker op om byggearbejdernes krav om at få undersøgt "muligheden for, at vi ikke bliver sammenkædet med grupper, der intet har med os at gøre".

Der er brug for, at alle fagforeninger går ind i et seriøst arbejde med at tilgode alle fag og brancher ved de næste overenskomstforhandlinger. Hvis sammenkædningen skal fortsætte, må Industrien ændre adfærd og attitude og påtage sig sit ansvar som dem, der "lægger sporet" og baner vejen for dem, der forhandler efter.

Det, der er foregået ved disse forhandlinger, har været det mest usolidariske og respektløse, vi til dato har set efter sammenkædningsreglerne.

Hilsen
HK Klubben i BJMF

Maj 2017

Mørklægning af udenlandske selskabers opkøb af landbrugsjord i Danmark

Er landmænd ligeglade med, hvem som ejer landbrugsjorden?

LAND GRABBING IN ROMANIA

fact finding mission report

grabbing farmland | speculation | forests | rural social impact

I Rumænien har man udarbejdet en rapport om Land Grabbing, men hvad med Danmark.

I østeuropæiske lande, eksempelvis Rumænien, hvor vesteuropæiske landbrugsindustrier, herunder danske, har opkøbt landbrugsjord, er landmænd ikke ligeglade, og i Danmark tegner der sig nu et skel mellem de landmænd, som ikke er ligeglade, og dem, som er det. De små landmænd, i skikkelse af Frie Bønder Levende Land (FBLL) og Familielandbruget er ikke ligeglade, mens de store landmænd, og med dem Landbrug & Fødevarer (L&F) og Miljø- og Fødevareministeren, ønsker i det skjulte at fremme udenlandsk køb af landbrugsjord i Danmark.

FBLL har i mere end syv år gentagne gange argumenteret for, at dansk landbrugsjord skal forblive på danske hænder, og at salg af jord til udlændinge, især udenlandske aktieselskaber, i det mindste skal registreres. FBLL støtter derfor helhjertet Familielandbrugets formands ønske om, at registrering sker, i øvrigt som i sin tid lovet af ministeren for fødevarer, landbrug og fiskeri, Henrik Høegh. I en replik til FBLL i 2010 sagde han nemlig, at *"jeg kan ikke love, at udenlandske fonde ikke vil købe jord op i Danmark. Men det er prisen for at få tilført nyt kapital til landbruget. Men vi kan jo holde øje med ejendomsforholdene i landbruget via Tinglysningsregisteret. Vi kan ikke*

tage jorden tilbage, når den først er solgt. Men vi kan bremse udviklingen igen, hvis den løber helt af sporet."

At holde øje med udviklingen er imidlertid det, som staten netop ikke har gjort, og ingen ved, om udviklingen nu er løbet af sporet. Landbrugs- og fiskeristyrelsen kender simpelthen ikke til omfanget af udenlandske selskabers opkøb af dansk landbrugsjord. Det nye og rystende er dog, at både en ny Venstreminister for landbruget og L&F, med undtagelse af Familielandbruget, slet ikke ønsker denne udvikling belyst.

En sådan mørklægning af salget af den danske muld til udenlandske kapital lejere er, for nu at sige det pænt, ikke forenelig med grundlaget for et demokratisk Danmark. Den er derimod fuldt forenelig med en ulyst til at indrømme, at rent private interesser, især i form af transnationale virksomheder, er blevet vigtigere for ledelsen af L&F og Venstre end det, vi har til fælles som

danskere, nemlig de 4,3 millioner hektar, vi kalder Danmark.

Det er selve den jord vi står på, dyrker og lever af, som er gjort til en international handelsvare. Også af hensyn til landbrugserhvervets anseelse bør vi kræve, at jorden forbliver på danske – det vil sige på vore – hænder. Før eller siden finder den øvrige befolkning ud af, hvad der sker. Lad det ikke blive for sent.

Af Ole Færgeman, Ole Davidsen og Tonny Hansen, bestyrelsesmedlemmer i Frie Bønder Levende Land

OKTOBER BOGBUTIK

København

Vesterfælledvej 1B

1750 København V

tlf: 50 55 99 30

Åbningstid:

alle hverdage 15-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100

5000 Odense C

66 14 89 83

Åbningstid:

Man-, ons- og fredag

12 - 17.00

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C

51 86 71 97

Åbningstid:

fredag 14 - 17.00

Efter liberaliseringen af landbrugsloven er det muligt for alle at købe dansk landbrugsjord. Udenlandsk kapital kan bare lave et dansk selskab og købe jord. Det er lettere at købe et gods end et sommerhus for en tysker.

Tidligere skulle man have en driftlederuddannelse for at købe over 30 ha.

Når man ikke kender de forskellige økonomiske interesser er det også svært at overskue tendenserne, og se om det er pga. kortsigtede udenlandske spekulative investeringer når jord udpines, eller læhegn og andre små stykke natur har bliver nedlagt i et endnu hastigere tempo osv..

Aktion "Den Korte Lunde" mod miljøforurening

Med henblik på at styrke nogle få store investorers muligheder for etablering af givtige havbrug langs de danske kyster har regeringen foreløbig udpeget otte store arealer i Kattegat til dette formål. Man forventer fra regeringsside, at dette vil tilføje miljøet en årlig forurening med minimum 800 tons kvælstof og 96 tons fosfor. Hertil kommer en ukendt mængde af tungmetaller, medicinrester og overskuds organisk stof fra foder.

Miljø- og fødevareminister Esben Lunde Larsen argumenterer med, at da Kattegat er mindre forurenet end Vesterhavet og størstedelen af Østersøen, så giver dette mulighed for en øget miljøbelastning af netop dette farvand.

Esben Lunde Larsen mener desuden, at politisk satte grænseværdier for miljøgifte skal udnyttes til fulde. At når nu Danmark er med i HELCOM-samarbejdet (landene omkring Østersøen har forpligtet sig til at forbedre miljøtilstanden i Østersøen), så kan vi nøjes med at gøre som de andre lande.

Danmark behøver altså ikke at gøre det bedre end de øvrige lande, men kan holde sig til gennemsnittet.

Esben Lunde Larsen påpeger, at forureningen næsten ikke kan måles inde på strandene, så de lokale beboere, fiskere, turister og andre strandgæster kan fortsat nyde de rene danske strande. De miljøskadelige stoffer bliver nemlig hurtigt fortyndet til næsten usynlighed i det rene havvand i Kattegat.

Man forstår ikke helt dette tiltag. For gennem de sidste mange år har industri, landmænd og andre anvendt mange ressourcer på at reducere udledning

af næringsstoffer i havet. Nu skulle dette tilsyneladende ikke længere være et problem.

Man må udlede, at enten er disse ressourcer spildte, eller også skyldes det en gradbøjning af troværdigheden omkring indsatsen på miljøområdet, grænsende til manglende faglighed i Miljø- og fødevareministeriet. Esben Lunde Larsen har nemlig overflyttet 50 medarbejdere fra Miljøstyrelsen til kommende arbejde som sagsbehandlere i departementet.

Vi er en gruppe af borgere rundt omkring i det danske landskab, som er meget urolige over dette ønske om store havbrug langs vore kyster. Derfor vil vi fra søndag den 4. juni, og sikkert også de mange kommende søndage, fra klokken 19-20 tænde bål eller brænde fakler langs de danske kyster, fjorde, åer eller havne.

Facebookside under navnet "Aktion Den Korte Lunde".

Kommunistisk Politik Indhold nr. 6 - 2017

TEMA: Revolutionen og
kvindekampen

Trump på globale scene s. 2

Blasfemi-paragraffen s. 3

VLAKs bedrag 2025-plan s. 5

Almene sektor forandres s. 7

Danske skandaler s. 8

EU's militærunion s. 10

Demonstration mod NATO s. 14

Saudi-Arabien og Qatar s. 16

Oktoberevolutionens betydning
for kvindernes frigørelse s. 18

Sommertræf 2017 s. 24

Evrensel på nettet s. 25

Situationen efter OK17 er
alvorlig s. 26

Verden ifølge Latuff

Tilnærmelse med Iran, er den reelle grund til Saudi Arabiens beslutning om at udvise Qatar fra "Terror klubben"